

**Verselő
Antológia
2016**

Irodalmi „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2016

Verselő Antológia 2016

Irodalmi „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2016

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék	6. oldal
Előszó	8. oldal
Ambrus József	11. oldal
Bajzikné Panni	14. oldal
Bakos Bianka	17. oldal
Balogh Bea (Heaven)	20. oldal
Bihary Zsoltné	23. oldal
Biró Jutka	28. oldal
Dr. Szikszay Péter	34. oldal
Fazekas Margit (Szomorúfűz)	47. oldal
Fazekas Réka	53. oldal
Fuchs Gábor	61. oldal
Kis Krisztián Bálint	66. oldal
Kisháziné Vincze Julianna	69. oldal
Komáromi János	74. oldal
Kutasi Horváth Katalin	94. oldal

Lakatos Tibor	103. oldal
László Edit	110. oldal
Majoros-Jósvai Éva	123. oldal
Mária HS	131. oldal
MIHI	136. oldal
Mráz Erzsébet Irma	143. oldal
Nádassy József	146. oldal
Pákovics Bernadett (Elisabeth L. Blake).....	156. oldal
Szép Réka	162. oldal
Tóthné Telkes Csilla	165. oldal
Tulok Teréz	171. oldal
Varjú Zoltán	174. oldal
Vass Eszter	177. oldal
Vidákovics Csaba	181. oldal
Vilcsek Adrienne	197. oldal

Még mindig itt vagyunk...

Megértük ezt is! Kilencévesek lettünk és bár nem voltak ilyen irányú szándékaink, de akaratlanul is visszaidéződnek az első, a 2008-as megjelenés emlékei. Már akkor is így van ez, ha csak a kezünkbe vesszük a kötetet. Az oldalszám tekintetében majdnem pontosan megegyezik az akkori és a mostani kiadvány. Ez büszkeségre is okot adhatna, de inkább egy kicsit elszomorít bennünket. Az okok ismertek és már az elmúlt években is megfigyelhetőek voltak. A szerzők anyagi helyzete bizony nagyon gyakran nem engedi meg a minimálisnál több oldalon való megjelenést, sőt gyakran le kell teljesen mondaniuk az antológiába kerülésről. ...és bár kiadónk mindent megtesz annak érdekében, hogy megjelenési lehetőséghez segítse a szerzőket, az alkotókat, de mi sem tehetjük meg, hogy teljes egészében átvállaljuk a megjelenés költségeit.

Van egy másik ok is, ami azért összefügg az anyagiakkal. 2008 óta sokkal több kiadó is hirdet megjelenési lehetőséget, mint akkoriban és a több lehetőség azt eredményezi, hogy a szerzőknek választaniuk kell. Nagyon gyakran azt teszik, hogy inkább az oldalszámon csökkentenek, de több kiadványban jelennek meg.

Arra rendkívül büszkék vagyunk, hogy ezekben a nehéz években, a fokozódó versenyben is meg tud jelenni a kiadvány.

Szerzőink továbbra is elégedettek, kitartanak mellettünk és a Verselő Antológia mellett. Amekkora büszkeség az, hogy korábbi szerzőink rendszeresen vissza-visszatérnek munkáikkal a kötet lapjaira, annyira nagy öröm az is, hogy mindig, minden megjelenéskor találkozhatunk új alkotókkal is.

Most is változatos, érdekes, szórakoztató, elgondolkodtató anyag állt össze. A művek a mindennapokról, az emberi történések, érzelmek jó és esetenként rossz oldaláról szólnak.

Minden nehézség ellenére kiadónk továbbra sem kívánja csökkenteni a magas minőségi elvárásokat, amelyeket mind a szerkesztéssel, mind a kötet külső megjelenésével szemben támasztunk. Ezt a törekvésünket a rendszeres és elégedett visszajelzések igazolják.

Mint gyakorlatilag minden kiadványunk, ez a kötet is olvasható lesz az interneten Net-Kötet formájában, megtalálható lesz a legjelentősebb könyvtárakban és a Magyar Elektronikus Könyvtárban is.

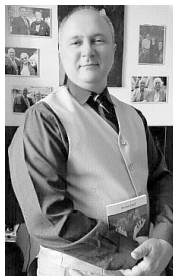
Kívánjuk minden kedves olvasónknak, hogy az alkotások szerezzenek örömet, találják meg a hozzájuk legközelebb állót és találkozzunk a következő években is, az akkori Verselő Antológia oldalain!

Addig is minden jót kívánunk!

Szeretettel:

Komáromi János (koma) szerkesztő

Ambrus József

Ambrus József vagyok, Gyergyószentmiklóson születtem 1966-ban. 16 éves korom óta „rímko-vácskodom”. Néha újszerű helyzeteket teremtek, régi és új elemek ötvözetével. Korunkban mindenféle létezéséhez joga van a költőnek – keresni otthonát, igazát, létezési szerepét. Soha nincs végállomás, csak csatlakozás a gondolatok határtalanságában. Múlt és jövő feszül szembe egymással kiindulópontként arc poeticámban. Az alkotás legfőbb és legerősebb ösztönzője a fájdalom és a szenvedés.. A világ megismerése során, vajon valaha elfogy-e az ismeretlen? „Mint aki egy kicsit késve felsikolt, riadtan ébredve föl, válaszolt”... Több mint 30 antológiában, és tucat újságban jelentek meg verseim... Öt verseskötetem jelent meg eddig: Férfiének (2012), Kifosztott szépség (2013), Golgotavirág (2014), Az élet boldondja (2015) és Egy marék szerenád (2016).

Díszbe öltözik énbennem a sejtéd,
ezer éve mérgezzük magunkat,
hajnalig becézget hitvány nyelved,
mely gögös csomóvá összetapad.

A lélek szövetében

Tömény szavak a lélek szövetében,
az erős órák igazat adnak –
messze a léttől, lágy vízszegélyen,
mint gyors villám, a létért suhannak.
Szent törvények rendje bukkan elő,
embert formál és munkára hajszol,
sebeimben az alkony tüze nő,
mely a szabadság örültjeként harcol.
Szépség lelke él a szóban,
ajkamon szúrós bimbók születnek,
megállsz új rendek közt a jóban,
de kíváncsiságomra ügyet sem vetnek,

mert lantomból a nap vére csap ki,
szavak között nőtlen mágnesesség,
hogy szellemét földidézze valaki,
vagy délre hurcolja a betegség,
ahol sötétség, csend, zaj, fénysugár
szelíd nyomással kergetett el,
kiutat keres, bölcsen kapirgál
és lelki bajomra gyógyírt követel.

Fénytisztaság tör be otthonodba,
hű fegyvered mindig kéznél legyen,
két és félezer éves távlatokba,
csak jajszók fekszenek a kőzeten...

A barátság évadja

A barátság kis évadja letelt,
ütések záporoznak oldalamba,
amíg a látszat felszínén élek,
jámbor marad szeretetem csapása.
Az ajkak vöröse be ne csapjon,
mely időt rabol, és árnyakat ad,
fénye rövid, ideje elhagyott,
de holnap megsemmisülve kacag.
Szeretetem nemsokára zárva,
gőzölög a föld – gyötrik a vágjak,
érzékeim lásd, hogy megfeszülnek,
mintha ostor verte volna század.

Újra kendőt kötött a szerencse,
de ma sem tudom miért hallgatag,
sok arcon meg-megcsillan jele,
mert új idők vették át az uralmat.
Valahogy mégis rám nőtt az élet,
megrészegít az ütem hatalma,
elfojtott megőszült nevetésem
és ismét lebegni kezd a karma.

Bús lelkem érzem hozzátapadni,
csiszolom magam mindegyik kövéhez,
talán sikerül a barátságot összeszedni,
ha felkiált a költő istenéhez...

Bajziczné Panni

Intenzíven „Aranykorú”-ként kezdtem el rimelgetni. A költeményeim hűen tükrözik, amit érzek, látok, tapasztalok. Szívesen írok szépséges Balatonunkról, általában a természet határtalan csodáiról, de az emberi jellemekről, jó és kevésbé jó tulajdonságokról. A keszthelyi könyvtárban 2012 januárjában, 2013 májusában és 2015 februárjában sikeres bemutatkozó estet tarthattam. Eddig megszületett verseimből hat kötetet tudtam önerőből összeállítani, kis kötetekbe rendezni. 7.kötetem „A Balaton dicsérete” címmel 2016-ban jelent meg. Verseim megtalálhatók: Feltörekvők versantológia 2012., Keszthelyi Múza 2014., Szó-kincs 2014., Szárnypróbálgatók 2014. és 2015, Vigyél magaddal egy mosolyt! 2015.

Ki nem szereti...

Varjú kuksol csupasz ágon,
tekintete héthatáron
azt lesi, kibe köthet, kötekedhet,
milyen okból veszekedhet.

Fekete és sötét lelke,
fekete és hamis szeme,
fekete a tolla, teste,
fekete és gonosz szíve.

Nem szeret jókedvet,
örömet, pláne ha azt
más éri meg.

Keres-kutat, vizslat, szaglász,
mindig zavarosban halász.

Abban éli ki a kedvét,
valakinek rontja hírét.

Szegény pára, szegény madár,
boldogságra így hogy talál?

Kinek kell egy romlott, álnok,
ki nem szereti a világot!

A káosz híve Ő!

Okoskodik, agyaskodik,
szédült tyúkként fontoskodik.

Mindig biztos hírforrását
nagylelkűen megosztja,
könnyelműen szerte-szórja.

A négy fő erény nem sajátja;
mérsékletnek nem barátja,
nem okos, nem igazságos,
lelki ereje hiányos.

Igaz-e vagy hamis, csaló
a közölt hír. Husbavágó!
Alattomban, úgy adódva
hátba támad szíre-szóra.

Bájolog a szemed előtt,
szíve gonosz erőt
generál, mások fülébe
koholt hanggal muzsikál.

Érdeme alapvető,
a káosz híve Ő!

Bakos Bianka

Korszakokkal írom alá
a boldogság receptjét:

hagyom elmúlni
hamvaim mibenlétét.
Letörlöm a port
szívem összes zugáról,
gyújtok örök mécesst
szeretteim álmáról.
Élem azt, mi
jelenemben betarkít,
hálával köszönöm
létem jó-rossz dolgait.
Emelem tovább
saját erőm cafatját,
napról napra kidobom
lelkem összes kacatját.

Ketrecből

Csontjainkban
megtört őshajlék,
álcaként fonja
ember-emlékezetét.

Cikkelyek íródnak
önjelölt feszítésről,
– gyümölcsök, virágok,
élet-izzó teremtésről.

Szívekből kiirtott
gyöngyfények,
eltiport sorsokkal
küldenek egy képet:

Ébrednének vakságból,
ha mosnánk ablakát;
önmagunk fénye
vezetne, mint Igazság.

Hangos háborúk
övezte földek alatt,
rezzenéstelen
tömegek nyugszanak.

Üvegmozaikon inal
alázat lábunk,
ketreceket kinyitva
galambként szállunk.

Kávézaccos gondolatok

Vézna konyhán csapódik a pára,
keserű hangomat felveri a lárma.
Idén is elmarad a bugyolált bon-bon,
haldokló tömegben megbotlok az úton.
Visszatér az ősz, fázik így a lélek,
testemet melegítse a kávézaccos éték.

Part

Dunába hajló rézvörös fátyol,
ellepi érzékem a nyíló távol.
Köveket hajítok az elmúlásnak,
merüljön alá a suttogásnak.
Feléled villanásra az üledék,
ez a part a szívnek menedék.
Előttem van az élet-kapum;
oda-vissza, mint aranyalbum.

Kósza esőben vándoros a lét,
ellenségem átka repedő letét:

Ha barátom lenne az üldözött,
ki páholna emberek között?
Ha találkozna igaz társsal,
ki ölné ismét kardszúrással?
Ha kaptam volna jót a földtől,
ki óvott volna meg mindentől?
Ha tudtam volna, gyökerem veszik,
ki fejez le, hogy álmom vérzik?

Ha nem éreztem volna világ sorsát,
ma sem látnám a Duna két partját.

Balogh Bea (Heaven)

Salgótarjánban születtem, Mátranovákon nőttem fel. Angol tagozatos gimnáziumi tanulmányaim után kereskedelmi, jogi, marketing és gyermekgondozói területeken szereztem képesítéseket. Javárészt optikai és gyermekgondozói területeken dolgoztam. Több helyre sodort már az élet, éltem külföldön, Budapesten, jelenleg Balassagyarmat közelében lakom.

A művészetek mindig közel álltak hozzám. Már általános iskolában jártam magyar nyelv és irodalom versenyekre, néhány évig színjátszást tanultam, hangszerek közül furulyán játszom. Verseimet a lélek rezdülései, a természet, a történelem korszakai ihletik, sokakat misztikus léggör lebeg körül. Művészeti honlapokon nyolc éve publikálok. Írásaimból több lehetőséget kapott antológiában való megjelenésre, pályázatokon szép helyezésekkel lettem gazdagabb.

Érdeklődöm többek között a klasszikus mozi, kriminológia, pszichológia, földrajz, történelem, a fényképészet, festészet és a zene iránt.

Blogom: heavenversek.blogspot.hu

Február igézete

Hó-pázsit tarkította magaslatok
elmúlásba vezetett zöldje felett
tél-bárka araszol nesztelen,
ám jégsapkás bérceik villanása
változást sejtet.

Hűvös odvában pillog
a bágyadtság madara,
csak lomhán moccan
tollai menedékéből.

Hallgatag tusáját vívja a fagy,
csatáját veszíti a Nap sugaraival,
csillám-lepedőn lábujjhegyen settenkedő,
langyos-léptű nappalok
újra olvadás melankóliáját hozzák.

Elgémberedett tagjaiból ocsúdva
veszi fel latyak-ruháját Február,
majd ég-tiszta esők cseppjeivel
bontakozó életeket mos újjá..

Tűnődő pillanat

Időbe fagyott a tűnődő pillanat,
sóvárog a múlt, nincs többé jelen,
opálos az est : – szánakozó, s hallgatag,
évszázadok pora lepi már agg szívem.

Jöjj értem végzet dühöngő tengere,
elhaló hangomon, ím téged szólítlak,
oly régen várok rád – édeni életre,
elveszett kapuim lelje meg a holnap.

Megtisztult lélekkel emelj fel a fénybe,
lázado léteimtől immár búcsút vennék,
meztelen önvalóm fáradt rejtekében
teret nyit a nyugalmat áhító feledés.

S az így meglelt végtelen fényévekben
viola brokát remegi hamvas csendem.

Holt idők lámpása

Skarlátszín lénye neveket jegyez a légbe,
kőbe vésett napok romos útján
kullog, s vetekszik a kietlen világgal.
Elhagyatott emlékek foszlott
útvesztőjében tétován poroszkál.
Kihunyt századok forгатagában,
ősi tisztaságot kutatva, reménységbe
alvadt szirtek fokán, becsületért vacog
és motyog örök históriákat.
Holt idők labirintusából visszatérő
fény-lelkek ölelése varázsában,
éteri tüzével fűti a hallgatag tájat.
Elrabolt szívét talán megtalálhatja
a közönyben dagonyázó embertelenségben..

Bihary Zsoltné

Veronika volt
nevem napja Emőke
pogány minőség

Évtizedekig
naptárakból kitiltva
várt megduplázták

Villanások 9.

Hetvenkettedik születésnapomra

Kincses kőkori barlang rajza

Ütemét újratervező szívem

Lassított

Összefont

Natúra – vázlat

Öregedés ecsetje köröz felettem

Szalmakutyák közeledtét

Szimatolja lelkem

Zúgatja álom – terv – lavina

Izzasztja remegő írhatnék

Megerjed must szüret

Mindegy

Epizódszerep

Tánczene hegedű nagybögő duda

Radíroz fiatalra újra

Ihletem visszalök ismét önmagamba

Altszólam remegés csillaglány dala

Párizs, 2015. november 13.

Kedélyem borongósból víg felé halad
Reggel még ezt írtam
Aztán kimentem
Ki az áldott természetbe
Ahol néha nyomasztóan
parányinak érzi
magát az ember
de nem teljesen védtelennek
csúsztam avaron
botlottam kövekben
mégis gyönyörködtem
a levéltenger rőt – vörös barnás – sárgás
novemberi színében
a harsogó csendben
ám este már ellenőrizhetetlen
vad indulatokról recsegett az éter
Párizs a fény városa
terroristák célpontja lett
nekem ne mondjátok
hogy nincsen világvége
van sőt vannak világvégek
no nem ez a sárteke szűnik meg
tűnik el
„csak” személyek dolgok
pótolhatatlan értékek
elvek
melyek nélkül az élet már
nem az az élet
soha többé nem az az élet

Villanások 10.

Életszínvonal

és olló
erről szólt
a megszokhatatlanul megszokott
túlontúl nagyhangú
rádiós kiselőadás
„Nyomor nincs
csak elfecsérelt erők
rosszul felhasznált
pénz van,
és az a kedves arcú
ősz hajú néni
ott
valamelyik plázában
két
csenevész zsemlével
liter tejjel
a kosarában
aki állt
én már a harmadik körömet jártam

ő még mindig csak állt
álldogált
és tenyerében valamilyen csörgő
fém érméket
számlált
maga a szoborrá dermedt vágy
a felvágottas pult előtt
meg nem állhattam
elfogad valamit
suttogtam alig hallhatóan
tágra rám-csodálkozó szemében
tán könnycseppek rezegtek
és habozó zavar
igen és nem között
aztán mégis a bizalom
győzött
tíz dekát ebből
és madárcsontú ujjaival
a legolcsóbb parizer
felé
bökött

Biró Jutka

Láthatatlan

Minden arc mögött
egy sors,
egy történet van,
s minden arcon
egy tekintet,
minden tekintetben
elfogadlak Téged,
érdekel a lényed,
utazom Véled.
Világtalan az,
ki nem lát
a szemével?
Nem, belső világa,

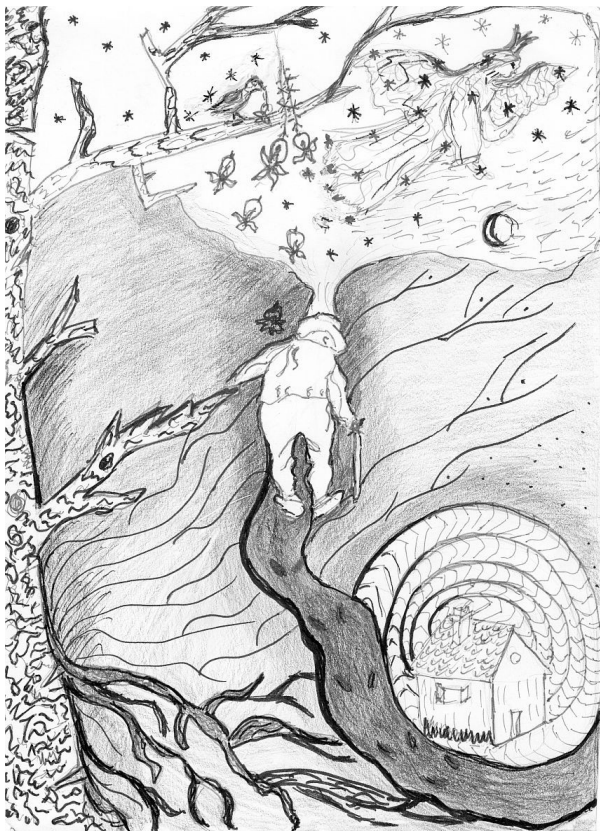
belső látása van,
lát a kezével,
és lát a szívével,
látja a láthatatlant,
mit látó nem érzékel.
Fogom kezéd,
s leszek a szemed,
bízz bennem,
hogy vezethesselek!
fogod kezem,
s leszel a szemem,
ez, ami összeköt
Téged, Velem.

Létezem

néha vagyok néha lebegek
ég és föld között
hullámozom a hamuszürke
ködben a semmiben
míg repít a fuvallat a
felhők közelébe
kinézek magamból a létezésbe

elsuhan köröttem sok furcsa kép
belőlem pedig a /gond/olatok
sötétebbjét otthagynom a
bárányos felhők alatt
csábítanak s mint vattapamacs
beszippantják azokat

mint centrifuga ide-oda rázza
majd megtisztulva eső formájában
kipp-kopp már kedvesen
kopog a fejemen
én feledve borongós kedvemet
érezem létezem...

Bolyongó

Bolyongó

jársz fel s alá
egész nap
rovod a köröket
elméd kattog
mindig ugyanazon
jár az agy-kereked
régmúlt képei
villannak fejedben
menni kell
nyugtalan vagy
nem maradhatsz
egy helyben
keresed ki voltál
nem érted a jelent
életed feldúlt nem tudod
mi van veled
teher már a léted
megfontolt a lépted
jársz fel s alá
csak mosolyogsz
életed nem éled
menni kell, dolgozol van
még itt is vagy
már ott is vagy
valahol félúton...
szemedben kétség
és félelem...
jársz fel s alá...

Valahol

valahol

valahol mindenkit várnak
mindenki vár valakit
valahol egy elátkozott várban
várod a párod Te is

gonosz varázsló börtönébe zárt
pókká változott
hálójával befonja testedet
megbénít lelassít eltemet
hiszi | tőled mindent elvehet

Te nem hagyod magad
küzdő vagy s magad
lelked elméd tiszta mint a kristály
számodra az állat a király

megérted meghallod sóhajuk
felülsz lehajolsz lemerülsz
valahol valamikor meggyógyulsz
börtönöd templommá
Te királynővé alakulsz

otromba fala porba hull
újra a porból fölemelkedsz
fölé a sok hazug embernek
a betegség neked oly tisztaságot adott
magad sem tudod honnan kapod

Dr. Szikszay Péter

Üvegfalak vesznek körül.
Ablakok nyílnak örökül.
Némelyik bezár,
Nyit a másik,
Vár a remény,
Benned ég és fázik.
Könnycsepp csorog a falon
Vagy csak az eső szemez
Órizd meg mindig
Lelked és hited.
Napfény áttör az üvegen
Rést ütve lelkesen
Ihlet jó és tollat ragadsz
Írásoddal tán most is hatsz.

Üvegfal mögött...

Ahogy kiszállt a drótkötélpályás lanovkából, hirtelen megszédült. Már a kabinban is furcsa érzés volt, ahogy sok emberrel összezsúfolódva lebegtek s alattuk a tűhegyes sziklás hegycsúcsok. Kilépve a kabinból a tökéletesen tiszta levegő megcsapta az arcát. Hófedte hegycsúcsok mindenfelé. Körülötte a turisták halk neszezése, megilletődött beszélgetése is alig hallatszott.

Csend és béke volt. Ha egyedül lett volna talán leül rögtön és csak csodálja a fenséges magasságot, a tiszta levegőt a Mount Blanc 3830 méteres csúcsát.

A lába is kicsit elgyengült. Együtt voltak a családjával. Körbejárták a magaslati kilátót, lenn a városka csak egy hangyavárnak tűnt. Lánya mondta menjünk még feljebb, csodáljuk meg onnan is a világot. Újabb 300 méter, s ott fenn egy üvegkalitkába kimehet az ember, s mintha ég és föld között lebegne, közel a teremtőhöz újabb fenséges élményt élhet át. Nem merete bevállalni

– Ti csak menjetek élvezzétek fentről a világot, én majd innen figyellek Titeket. Feleségével lenn maradtak. Várták, hogy felnézve csillogó napsugaron átszűrődő fényben a sorban álló turisták sorfala között, majd meglátják leányukat amint párjával kilépnek az üvegkilátóba...

Addig is, míg sorra kerülhettek, figyelték a havasi csókák jövését-menését a kilátó korlátján. Mily csodája a teremtésnek, hogy ilyen magasságban is van még élet a sziklákon. Ezek az érdeklődő fekete madarak vést jósó külsejük mellett barátsággal közelítettek a turisták elhullajtott étel-morzsa felé.

Ők meg addig fel-fel néztek a magasba, a fényképezőgép objektíve is élesre lett állítva, hogy megörökíthessék a várt nagy pillanatot.

Felnőtt lett már a lány, s most várták, hogy feltűnjön ott a magasban abban az üvegkilátóban, vagy ahogy az itt-ott röpdöső havasi csókák nevezhették üvegkalitkában.

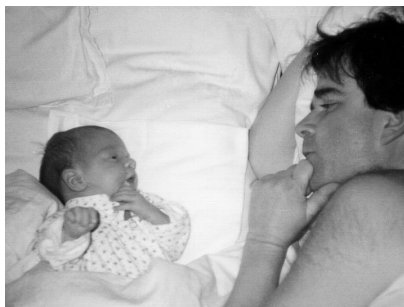
A szembe sütő nap fényében egyszer csak kilépett a lánya, majd a párja. Kattant a fényképezőgép, zúgott a zoom, hogy 300 méterről is minden jól látszódjon, s az agyában előjött egy 24 évvel ezelőtti emlékkép, akkor is egy üveglap volt köztük, apa és lánya között.

A történet most távolinak tűnt, de akkor az elválasztó üveglap közel volt, s most hirtelen ott a rendkívüli magasságban, ahol már szinte angyalok röpködtek, újra minden közelinek látott.

Akkor régóta várták már, tervezgették, időnként pironkodva összebújva kigondolták. Félreérthetetlen dolgokat tettek érte, s azután egyértelmű, önmagáért beszélő jelek arra utaltak, itt bizony történik valami. Úgy tűnt ott benn jól érezte magát, mondhatnánk, hogy szinte lubickolt a jólétben. Időnként ki-kidörömbölt, sőt tán a falba rúgott, de összességében jól megvolt. A világ zajai nem érdekelték, a vége felé a kellemes romantikus zenéket és a békés családi hangokat szívesen fogadta. Ha a megfelelő csatornákon át őszibarack vagy tejbegríz érkezett azt szívesen fogadta, szinte mosolygott, de a lecsó nem volt az esete. Azután lassan a helyzet is meg Ő is döntő változás elé nézett. Történt valami. Úgy döntött: csak meg kéne nézni, hogy is van ez az egész világ. Utólag mesélték neki, hogy 1992-t írtak akkor a nap-tárba. Dübörgött a nagy átalakulás, azt mesélték még zajlik a rendszerváltás. Szobrokat döntöttek, szóvirágokat faragtak, ki jobbra állt, ki balra, ki meg nézte a többit, de mindenki jobbat-szebbet akart. Ezt bizony meg kell nézni, meg kell élni. Elindult, nem könnyen, de kibújt. Felsírt egy jó nagyot.

Ő meg csak állt ott a kórház folyosóján, egy erős bizsergés érezte vele, hogy ez az a pillanat. Az az érzés, mikor az igazi felelősség, a nagy megbízatás – az élet nagy csodája – a szülővé válás öröme és terhe utoléri.

Sokan átélhették az ilyen találkozást, mikor úgy érzik, a „csodához” közel kerültek. Neki is voltak korábban nagy élmény pillanatai. Láthatta a világ számos csodáját Chicagóban, az akkori világ egyik legmagasabb épületének tetején szédülhetett, Rómában a felfoghatatlanul tekintélyes Szent Péter Bazilika kupolája alatt hajthatott főt a teremtő Isten előtt, látta a szivárványt a Grand Canyonban, napfelkeltét a sivatag szélén, hallotta a Szfinx suttogását afrikai keleti szélben, Kairóban rózsát szakított kedvesének, de olyan csodában még nem volt része, mint mikor pár órás leánygyermekét a szülészeti osztály üvegablaka mögött bemutatták.

Kevés gyűrt, csapzott hajszerű valami a kis turcsi orrú arc felett. Ez volt akkor a lánya. Egy- másra néztek. Abban a nézésben benne

volt az ősök küzdelme, élete és a jövő összes reménye és biztató tekintete Mosolyogtak is egymásra A gyermek nagyot nézett az életre, s láthatóan úgy döntött, hogy belevág... ott a üvegfal mögött.

Mindez 24 éve történt, s aztán szépen folytatódott. Igyekvő és nagyon szerethető gyermek lett. Kitűnően haladt a tanulmányok útján. Értelemmé, kedvességé és akarattá fejlődött benne majd minden lehetőség. Építette elméjét, formálta alakját, külső-belső sugárzását. Sok élményben volt részük, a természetes gondok mellett. Megélhették közösen az értelem gyarapodását, a test és lélek fejlődését, az igyekezet erejét, a szeretet melegét.

Lediplomázott, jó állása lett rögtön. Szerette is amit csinált, de a szív szavának ellent ő sem tudott állni. Az a rendszerváltó világ, amit születésekor öntudatlanul is érzett, az se hozta meg teljes mértékben a remélt világot.

Így hát kergetve a saját álmait és szívének dobbanását, külföldre sodorta az élet. A Genfi tó partjánál kezdett új életet lovagjával

... S most itt állnak a Mont Blanc csúcsán és „déja vú” érzés lett rajta úrrá.

Leányát látja akkor és most egy üvegfal mögött. Az a hajdani üvegfal közel hozta, ez meg itt a magasban, ez meg szépen elengedi és párja felé tereli a távolba.

Ez a szülői sors, ez az élet rendje.

De ahogy letette a fényképezőgépet, s vele letette gondolatait, érezte, hogy keze és a gép nézőkéje nedves lett. Könnyezett kicsit. Néha az apák is könnyeznek.

Hegyalja úti házban...

A Sas hegy tövében, a budai kertes bérház mosókonyhájában ültek mind. Csak a madarak csivitelése hallatszott be, valaki a házak közti porolón éppen egy öreg perzsaszőnyeget porolt. Nem messze a Villányi útról beszűrődött a villamos csilingelésének hangja, majd fokozatosan teljes csend lett, pedig még delet se ütött a mosókonyha rozsdás faliórája. Ők, a gyerekek a szüleik suttogásából érezték, hogy a városban valami komoly dolog történik, de persze úgy igazából nem értettek semmit. A szokatlan körülmények, az a tény, hogy ott vannak lenn a ház alagsorában, jelzés értékű volt számukra. Nem féltek, csak kíváncsian figyelték a felnőttek reakcióit. Időnként valaki benyitott, s egyre többen lettek a lakók közül ott lenn.

Volt aki ideges volt, volt aki aggódó, s azért érezni lehetett a feszültséget. Pár nappal korábban azt tapasztalták, hogy szüleik boldog arccal jöttek-mentek, suttogtak valamiről és hallgatták halkan a Szabad Európa rádiót. Felkelésről, nagy változásokról beszéltek, mindig csak nagyon halkan, hogy a házmaster – akit házfelügyelőnek is hívtak időnként – meg ne hallja. Nekik kedves pirosposzsgás arcú bácsinak tűnt, nem értették ezt se – hiszen még iskolások se voltak – hogy neki miért nem szabad meghalania?

Sokszor látták, amint beleselkedtek a házmester lakás földszinti ablakán, hogy ő is azt hallgatja.

Apa sokszor elrohant, nem úgy mint máskor, mikor munkába ment, hanem valahogy izgatottan, másképpen. Mikor boldogan visszaérkezett, mindig hozott valahonnan friss tejet – kandliban – meg kenyeret. Újra és újra felkelésről suttogott. Aznap sokkal többet hozott, Anya egy zsákban felkötötte a plafon magasságában futó gázcsövekre egy hálós szatyorban. Ott nem látszik, hogy sok van, az se baj, ha kicsit kiszárad – a lényeg, hogy legyen később is.

Érezték, hogy egyre nagyobb az aggodalom. Az egyik lakó, aki ki tudja hol volt eddig, ziláltan benyitott a mosókonyhába:

– Hallják ezt a dübörgést?

Csend lett, mindenki fülelt. A csomagoló papírral meg újságpapírral leragasztott ablakok halkan rezegni kezdtek. A Hegyalja út – Villányi út sarka felől erősödött a zaj. Ez már nem a villamosok, vagy a drótos tót lovaskocsijának és a nagy néha elhúzó személyautók zaja volt, ez más volt. Most már ők hárman, a testvérek is összebújtak, kicsit félni kezdtek.

Benyitott a házmester.

– Na végre, itt vannak!

Mindenki villogó szemekkel nézett rá. Egy ilyen budai bérház lakói közül mindenki tudta, hogy Ő a spicli, meg ilyesmi, hiába a mosolygós pirospozsgás arc.

– Maga csak ne örüljön ezeknek – mondta egy bátrabb idősebb lakó. – Nem volt elég bajunk eddig is belőlük ?

Válasz nem volt. Hirtelen gépfegyver-szerű ropogás hallatszott. Időnként egy-két erősebb dörrenés is, mintha ágyú lenne. A Sas-hegy felől jött, valaki beszólt:

– Gyorsan kéne szólni mindenkinek, hogy jöjjen le az alagsorba. Úgy látszik – hála Istennek – a mieink, a magyar honvédek lönek a Sas egyről. Többeknek megelégedett mosoly ült az arcára. A dübörgés előttük a villamos vonalán egyre erősödött.

A házmester is összehúzta magát, s egyre csak motyogott magában valamit. Arcán bosszúság és félelem látszódott. Valaki vigasztalni próbálta:

– Mit aggódik? Maga is csak a munkáját végezte. Ne féljen! Volt aki mosolygott, volt aki azt mondta:

– Na ez is nyal az öregnek.

A ház előtt egyre hangosabb a dübörgés, mintha vonatok mennének. Ők hárman sokat hallották a vonatok zaját korábban, mikor a Déli pályaudvar előtti hídhöz jártak nézelődni. De ez mégis más volt.

– Csak a házukba be ne lőjenek.

Pedig úgy tűnt, egyre több lövedék süvített a Hegyalja úti ház felett. A szomszéd nagyfiú felpattant, ő kimegy megnézi mi ez, meg szól mindenkinek, hogy gyorsan jöjjenek le. Anyja hívta vissza, de már nem hallotta, kirohant. Kis idő múlva izgatottan visszarohant.

– Kinéztem az erkélyünkről, vonulnak a tankok a Villányi úton.

– Jézusom! Akkor mégis igaz, itt vannak megint az oroszok – suttozták többen.

A testvérek közül a nagyobbik fiú is felállt, hogy hűha ezt én is megnézem, de anyja visszahúzta

– Nem hallod a lövedékek süvítését? Mi pont a tűzvonalba vagyunk.

Újabb nagy dörrenés hallatszott, de ez most a tankok felől jött.

– Úristen, az oroszok visszalőnek!

– Na persze – mondta a házmester üdvözült arccal. Tudták, hogy Ő ilyen, így már nem is néztek rá, szinte nem is haragudtak rá. Most már Ő nem volt fontos, neki ez a dolga, hogy örüljön a ruszkiknak.

Egyszer csak a három testvérhez beállított a nagybátyjuk, Anya testvére. Nem itt lakott, de nagyon izgatott volt. Fiatal ember volt, de nekik csak bácsi. Halkan és sokat mesélt Anyának, majd megsimogatta a fejüket és mondta, megy vissza. De hova vissza?

Később tudták meg – úgy fél év után, hogy nem vissza ment, hanem előre. Amerikából jöttek képeslapok, csak rövid szövegekkel: „Élek Anyu és testvérem. Nyugalom.”

Több nem volt a lapokon, se cím és a képeslap minden alkalommal ugyanolyan. Amerika nagy és

szabad ország, mondta a Nagymama. Ott van biztonságban. Ez az egész családot megnyugtatta. Ők, a gyerekek azért szerettek volna látni képeslapokat a fantasztikus amerikai városokról, de mindig csak egy lóversenypálya volt rajta. Anya azt mondta egyszer, ez így biztonságos.

Már nem hallatszottak lövések se a Sas hegy, se a Villányi út felől. Elvonult a tank-hadsereg. A lakók óvatosan, de visszamentek a lakásaikba. Anya engedélyével ott maradtak lenni a mosókonyhában játszani pár másik gyerekkel. Anya mondta, nekik muszáj elmenni megnézni nagyszülőket. Megvannak-e ezekben zűrös időkben?

Megint feltűnt a szomszéd nagyfiú, koszosan, borzasan.

– Képzeljétek, dobtam petróleumos üveget a tankok elé, néhány sráccal a másik házból.

– És mi történt? Bekrepáltak?

– Nem tudom, mert aztán mi elrohantunk, de még láttuk, hogy ugrálnak ki a katonák.

– Na azok nem katonák voltak, hanem ruszkek, de olyan furcsa ázsiai arcúak – mondta egyedi értelmezésben az egyik szomszédházi fiú, aki vele jött.

– Most verik le a forradalmunkat – ezt még hozzáfűzte.

Értették is, meg nem is a maguk gyermeki agyával, de megértették. hogy elég nagy a baj.

1956 novemberét mutatta a kicsit szakadt falinaptár ott a mosókonyhában. Utána mind együtt kimentek az utcára s onnan nézték az ismét feltűnt tankoszlopokat, távolabb előttük a villamossíneken. A szülők nem voltak ott, hogy beküldjék őket. Az ablakok újra belerezegtek, de a Sas hegyről már nem lőtt senki, csak a vonuló vasszörnyetegek zúgását lehetett hallani...

– Srácok, ezek újra megszállnak minket.

– Meg bizony.

– Szüleink megint szomorúak lesznek – mondta az egyikük.

Mind csendben, elgondolkozva hallgattak. A legkisebb srác egy könnycseppet törölt el a szemében. A házak közti udvaron valaki újra egy szőnyeget kezdett porolni.

Fazekas Margit (Szomorúfűz)

Szárnyalni szárnyak nélkül

Szárnyalni szárnyak nélkül.
Belekapaszkodni a csillagokba.
Fogni egy segítő, szerető kezét,
mely megvéd a zuhanástól.
Féltő karok ölelésében elsimulni.
Beleborzongani ebbe az érzésbe.
Szívünkéből kiűzni a szomorúságot.
Visszaemlékezni a szép pillanatokra.
Hálát adni az éltető napfényért
és életünk minden egyes percéért,
sorsunk ösvényein – a célba jutásért.

Hiányom vagy

Hova jutottunk, merre vitt utunk?
Tegnapok sodródna tova.
A kínok a csöndbe vesznek, majd újra megszületnek.
Suttogásaidat hallom.
Dallamok közt titkok nyílnak meg.
Árnyak és fények váltakoznak,
szemünkben könnyek és mosolyok.
Lelkünk zendül, a csillagok szikrái között vándorol.
Hiányom vagy.
Ritmustalan szívdobbanásaim fájnak,
belém sajdul, hogy nélküled vagyok.
Az égi magasokban, az álmaimban szárnyalsz
– felhők fölött lelkemen kopogtatva.
Voltunk boldogok,
csodára vártunk, – csodákat éltünk meg.
Meséket rajzoltunk – életünk meséit.
Mindenben benne voltál:
boldogságban, örömben, szomorúságban.
Elpattantak a húrok.
Sokszor könny tolul szemembe.
A homályon át Téged látlak, álmodlak.
Kezedben kezem,
könnyeim lelkemre folynak és a nyárban is borzongok.
Csak sóhajaimat viszi a szél.
Elmentél.
A lelkek birodalmában van örök hazád.

Ritmust dobol ...

Diktál a szívem, gyónva az éjnek.
Riadtan ébredek álmaimból
Fényt villant a hajnal – nyitja szemét.
A csendes házak életre dobbannak
Mozdulnak, kúsznak a neszek.
Kinyílik a reggel, felragyog a remény.
Szétáradnak a madár trillák.
Arany sugarak ölelnek át.
Szívem ritmust dobol a messzeséggel.

Bennünk rejtőző érzések...

Remegő sugarak, mélyeket lélegző napok
A végtelenből ránk hajoló felhők
Bennünk rejtőző, belőlünk fakadó érzések
Szempilláink mögött öröm és bánat

Szikrázó kékség a horizonton a Nap mosolyában
Virágok ezernyi színe, erdő-mező ragyogása
A múltó pillanatokban,
A lassan, csendesen bezáródó időben.

Elhalványodnak a fények, már a felhők integetnek.
Minden mulandó – csak a szeretet maradandó.
Múltunk elszállt, jövőnk már nincs,
Megmarad az, amit szívünkben őrzünk.

Félelmek bennünk és csodákra sem várunk.
A titkokról is fellebbent a lepel,
és nem értjük már az életet.
Zaklatott lelkünk sem véletlen.

Mindenki szívében a szeretet ...

Karácsony! Bármennyire egyedül vagyok is, számomra különleges varázsa van a karácsonynak. Azt mondják, karácsonykor a lelkek szárnyalnak. Elviszik egymáshoz, összekötik egymással a szeretteket.

Karácsony! Ma éjféλι mise van. Megszólalnak a templomban a harangok, érces hangjuk zeng az éjszakában, hogy köszöntsék a kis Jézus megszületését. A közeli templom kivilágított tornyából szólal meg a nagyharang, ebben a csöndes, nyugalmas – fehér éjszakában. A harangszót felkapja a téli szél. A város házaiba szétosztotta és mindenhova elérkezett az éjszakai, ünnepi harangszó.

Kellemes meleg a templomban, míg odakint finoman, lágyan szállingóznak a hópelyhek, ezüst csillagokként terítve be a földet. A tömjénfüst fátyolként vonja be a templomot. Szent énekek zengnek, az emberek áhítatos imái szállnak, s mindenki szívében a szeretet lakozik, amelyet kis angyalok repítenek a csillagos égig. Gyertyák sokasága lobogó fénnel árnyakat fest a templom falára, sejtelmes fényeket a szent szobrokra.

A hó olyan, mintha az angyalok ezüsttel átszótt kendőt terítettek volna le.

Kocsim kerekei csikorogtak a lágy hóban. A horizonton habos hófelhők gomolyogtak, mintha fehér gyapjútakarókat teregetnének az angyalok.

Áhítattal szívemben, a mise hangulatával tértem haza kis otthonomba. Talán az utolsó karácsonyom emlékével.

A pillanatok megállóinál ... (Születésnapomra ...)

Szín váltottak a levelek, őszi illatok szállongnak.

Hűvös szél jár a kerten át,
már elhagytuk e hónap idusát.

Ezen az októberi alkonyon
végigpereg előttem életem.

A pillanatok megállóinál minden emlék rám talál

Sodródok az árral én,
őszi széllel a gondolat is útra kél.

Évtizedek elszáguldtak szinte pillanatok alatt

Hittem, reméltem, örültem
Árnyak, fények kísérték életem

Szívem az emlékekkel lüktet

Elrepült hirtelen a tegnap,
az évek oly gyorsan elszálltak.

Ezen gondolatokkal köszöntöm
születésnapomon magamat

A végtelen idő magába zár

Szállingóznak a hópelyhek.
Fehér foltok a földön,
az örökzöld lombokon.
Könny hull az égből,
reménytelen homály takarja létünket.
Szívem fáj, mindig teérted kiált.
Szomorúság – magány ölel körbe.
Emlékek szívemben, –
csendes magányomat betakarja
a végtelen fehérség,
S Te pihensz az öröklétben.
Elhalványultak a fények, a sugarak, –
elnémultak melódiáim.
Álmaimban hangod hív, szólít.
Fogod kezem, lelkünk egymásra lel,
de az ébredéssel elillan és már hiába kereslek.
A végtelen idő magába zár.

Fazekas Réka

„Éltem és ebbe más is belehalt már.”
(József Attila)

Most dühös vagyok

Játszottuk a
hő és hű szerelmeseket.
Nagy úr az űr és a csillagok:
azt hittük, a magányt
és magunkat így becsaphatjuk.
Mondd, Te gondoltad,
hogy az érzelem ily
hamar kihűl vagy
váltja fel vak harag?
Számolsz s én is sorolom:
én tettem többet Teérted
vagy Te győztél.
Ki lett úrrá a hétköznapokon?
Vedd észre, milyen meddő,
nem ér semmit az
elmúlt szerelem. Az egyből
így lesz megint kettő.
Néha az ölelés, az éj
feledteti a páros magányt
(Te kit ölelsz helyettem?).
Hamar múlik a balga szenvedély.
Ne áltassuk tovább
magunkat, se egymást.
Ne hazudj, ne mondd,
hogy szeretsz.
Cserébe én is (fáj még?)
őszinte leszek.

Rab madár

Kalitkából leskelődik:
kint zöld lomb és sárga nyár –
szeme látja, szárnya szállna,
érzi, tudja mind rá vár.

Röpte rebben. Rácsba zártan
földre hull. Nem vergődik.
Szemében a fény kihuny.
Csöndben ül és csöndben vár.

Macska oson most a rácshoz,
meglapul a rab madár.
Karom villan, fém csikordul,
éles csőrrel visszavág.

Sziszeg, köpköd, fúj a macska,
sértődötten elvonul.
De előtte, utoljára, rácsap még
a kalitkára – s az elgurul.

Zörög, pördül, meg-megfordul,
imbolyogva majd lelassul,
ajtó pattan, macska surran,
megbotlik egy napsugár –

Hetyke dal száll fel az égbe
Aranyló nyár reggelébe
Fák és lombok sűrűjébe
Messze jár már a madár

Szerelem-oldó

meggyötörtél
összetörtél
nem szeretlek
elmehetsz

ne keressél
ne szeressél
nem szeretlek
elmehetsz

mindig csaltál
és hazudtál
nem szeretlek
elmehetsz

magam vagyok
most már boldog
nem szeretlek
elmehetsz

Tétova léptekkel

érkezett

bizonytalan mosoly
félszeg kérdések
mit várt, mit remélt?
Megolvad-e a Nap
hevétől a gyémánt?
Milyen közelség kell
milyen tűz, milyen meleg?

A kulcs

elveszett.
Nincs másik. Ne keresd.
Nyisd ki a szemed.

Szólánc

Szó, szó, felrepül,
 lángra lobban,
 felhevül
 földre hull
 és elgurul.

Szó, szó, felrepít,
 lángra lobbant,
 felhevít,
 elvarázsol
 és segít.

Most kellene

hogy itt legyél, nagyon.
 Fejem melledre hajtva
 suttognám lázas szavakkal,
 hogy láttam Anyát
 a sírban – hogy félt,
 hogy hideg lesz a föld –
 s csontját már nem tartja
 össze se ín, se izom,
 érted? benne, belőle lettem!
 megdermeszti az éjszakát
 a vergődés, a néma iszony
 – olyan messze még reggel –
 karjaid melege kellene,
 talán egy szó, hogy
 a sötétség múltjon
 ~ ~ ~ ~ ~
 délután fehér galamb
 repült át az udvaron

Hát nincs fény

mind csak csalfa
villanás
– jó lenne elengedni
a reményt –
művi mámort
bármi adja
keserű másnap
követ
nem sorstragédiák
csak aprócska drámák
pötytyözik létedet

Vasárnap

A konyhában
sercegve puhul a hús
a szobában
hiábavaló híreket

ont a tévé
riadt kis hangok
a szeretetről szólnak
kinn a kertben

Üvölt a csönd
az elmúlt
szerelem
sivatagában

Virrasztás

Ez nem az a várakozás
Itt a percek mázsás súlyúak
Nincs remény, nincs vigasz, nincs fohász
Dermedt csend feszül legbelül
A homokszemek némán alá hullanak

Mint oly sokan, én is téged,
a hírhozót okollak,
ki akaratlanul is,
de megmutattad,
mit bújtattam okos szavak,
józan gondolatok mögé.

Okozójuk nem te vagy.
Majd múlik a harag, ne félj.

A ma kicsit ingoványosabb,
kiabál bennem a lélek,
öljem vagy öleljem magam?

Holnapra rendezem soraimat.

Anya

Ha már többé
szép szókkal nem etetsz
nem ringatsz simogatsz
mondd meg hová bújssz majd
kiben keresselek

Képekbe

zárt visszhangok
titkok pókháló-selyme
hold fátylán átderengő hajnal
sóhajokban megbúvó szeretet
mint otthonát a fává növő
mag mely sziklát repeszt
az idő néma robbanásai
tágítják végtelenné a teret

Szavak

Néha már csak	mint kicsorduló
karnyújtásnyira	vízcseppek
vannak	ujjaim közül
hogy aztán újra	földre peregjenek
szétszaladjanak	mely beszívja őket
mohón szomjasan	

Fuchs Gábor

Fuchs Gábor vagyok, 1951-ben születtem Pécsen. 1965-ben szüleimmel Budapestre költöztem és itt érettségiztem az Eötvös József Gimnáziumban. Ezt követően műszaki pályát választottam, a győri Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolán szereztem mélyépítő mérnöki diplomát. Építőipari vállalatoknál dolgoztam, majd saját építőipari vállalkozásomat vezettem évtizedeken át.

Eközben egyre többet foglalkoztam versek, novellák, regények írásával, grafikák készítésével. Művészetekhez való vonzódásom gyermekkoromig nyúlik vissza.

Johann Wolfgang Goethe nyomán

Wanderes nachtlid

Minden tájon hallgat a tér,
Sehol egy hajnal,
Mely elkísér.
Még mennél tovább,
De kilépsz hitedből,
Várj hát!
Élted is nemsokára
alkonyt ölel.

Fuchs Gábor fordítása

Őszi kérvény

Az Úrtól
Mindig ősszel kérj bocsánatot,
Mikor a levelek
Égő fáklyaként emésztk a tájat,
Deres kékség hamvad,
Még nem takarja fehér lepel.

Még ismered a vágyat,
Még zenére lép
A szent tűz hevében
A ringó összejt benned,
Az esernyőt a villamoson,
És nem otthon felejtet.

Ó Ég!
Mi dermed mégis
Kegyvesztett kegyelmed
Hervadó kórságaként?
Hisz azt ígérték,
Minden változatlan,
Az örökben minden végtelen!

Naiv mosolyba
Szenved át kényszered,
múlttá vánszorog
hithű fogadalmak tüze,
De,
Az ősz megsírtan,
Tapodtan is ád,
Hiszen
Csak a meghitt múzsák,
S a pálinkás jóévek
Múltak el kendőzetlenül.

Lépcsők

Isten üzeni

Embernek öltöztél
E létkocsmában,
Esendőn fuldokolsz
Egy kísértet-imában,
Letérdelsz
Bűneid árnyéka felé.

Boldog vagy morzsáidon,
Mert nem érzed,
Hogy a világ
kivetett élvezet.
Így boldog nem lehetsz soha!
Ne légy hát ostoba!

Kelj fel!
Tanulj meg járni!
Felfelé látni,
Előbb vakon,
Majd derengőn,
Majd túl a félhomályon,
Végül gazdagon.

Légy áldva akkor,
Rád vetem
kéjgyönyör fényemet,
Nem hull ki többé az élet
Kezedből,

Mit adtam,
Meg tudod állítani.

Kis Krisztián Bálint

Történész, tanár, idegenvezető (Szolnok). Helyi kiadványokban gyermekkorától kezdve, országos antológiákban évek óta szerepelnek verses és prózai művei. Első önálló verseskötete előkészítés alatt áll. Határon innen és túl sorra jelennek meg történeti cikkei, tanulmányai. Festményeiből, makettjeiből és antikönyv-gyűjteményéből közel tucatnyi önálló kiállítást szervezett, és számos csoportos kiállításon vett részt. „Nemzedékek emlékezete” és „Érdekes Szolnok” című, országos szinten egyedülálló történeti előadássorozata évek óta újabb és újabb részekkel jelentkezik.

Mottó

A SZÉPIRODALOM szívmengető, lelket gyönyörködtető vagy vidámító művészeti faj, csak általában nem igaz.

Régimódi háztartás

A konyhalány zöldségeket beszél, miközben a szakácsnő – a ház ura után sóvárogva – túlizesíti az ebédet. A szobalány porcicákat kerget, a szenilis és nagyothalló komornyik pedig a hallhoz vezet a Halász családnevű urat. A lakáj éppen ábrándozva glancolja úrnője lovaglócsizmáját, miközben az az asszony lábán van. – Békebeli (v)iszonyok egy rég letűnt korból.

Együtműködés

Tipikus szombat délelőtt. A család minden tagja még ágyban van. Mindenki kényelmesen és elégedetten nyújtózik még egyet-kettőt. A testvérpár tagjai – nyolc és tíz évesek – reggeli után azonban sehogyan sem egyeznek; az egyik tévézni, a másik számítógépezni akar. De nem sokáig tart a probléma: máris megszületik – legalábbis a gépek között – az együtt működés.

A rádió hullámhosszára hangolva

I. A kritikus riporter és a beképzelt riportalany hihetetlen vehemenciával folytatott vitája fölkorlácsolta a rádió hullámait. Végül a stúdióban ülő riporter elköszönő szavai csillapították le az éter haragos morajlását.

II. Az író legújabb krimijének részleteivel valósággal összekuszálta a rádió hullámait.

III. Szavai mint állóvízbe dobott kő gyűrűztek az éter hullámain.

IV. Mondatai visszhangoztak az éteren – hosszában és szélében egyaránt.

V. Az énekes új dalának szavai uralták ezután a rádió hullámait, a dallam pedig a hangszórókat.

VI. Az átszellemült hallgató testben és lélekben is ráhangolódott az éter kellemesen hullámzó dallamára.

VII. A jól megszerkesztett hírháló valósággal szétterült az éter hullámain.

VIII. Kedves Hallgatóink! Mai adásunk véget ért. Hullámaink elcsendesednek. Jó éjszakát! Ne feledjék: holnap jön az újhullám! Hangol(ód)janak ránk!

Kisháziné Vincze Julianna

Pár év sikeredett csak úgy az életemben, hogy táncolhattam a valamikor-volt céges bulikon. Azelőtt és azután soha nem volt lehetőségem rá, helyesebben nem is kerestem az alkalmat. Viszont az a néhány év örökre beleégette a lelkembe a tánc gyönyörűségét. Ma már nem mozdul a lábam a dallamra, csak bennem lebeg a tánc, és egyszer-egyszer kibukik egy-egy ritmusos, táncos vers a ceruzám alól, mint például ebben az antológiában megjelenők.

Spanyol táncosok

Toppan a láb és
perdül a szoknya,
karja magasba:
táncol a lány.

Libben a haj, hej,
ringnak a csípők,
férfit igézők!
Mily csoda tánc!

Peng a gitár, és
izzik az éjjel,
míg tele kéjjel
mozdul a láb!

Izzad a kéz, és
izzad az arc is,
áthat a füledt
éjjeli láz.

Gyorsul a ritmus,
lúktet a vér, nézd:
perdül a férfi
a lányka után!

Kézzel nem éri,
szemmel igézi,
tánca keríti
az ifjú leányt.

Tűz köre tágul,
körbeforogják!
Mindjárt pattan a
húr, s az ideg!

Elhal az akkord,
megfagy a tánc, és
hirtelen ránk tör az
éjjeli csend.

Magyar néptánc

Dobban a koppan a fénylő csizma
Barna legény keze szárát csapja
Fordul a láb, boka máris csattan
Húzza a primás a talpalávalót

Röppen a lány haja forgás közben
Pántlika lebben a szép lánykörben
Libben a szoknya harisnyás lábon
Ropja a táncot vidáman a leány

Lép a leánysor a jobb oldalról
Tíz legény toppan a sorhoz balról
Egyik a másikat úgy forgatja
Futnak a színek a táncolók után

Csillan a fény piros gyöngyös pártán
Lány keze nyugszik a párja vállán
Röpdös a szoknya, mesés pillangó
Míg a legény keze pörgeti a lányt

Lassul a lépés az andalgóra
Szende a lányszemek pillantása
Egyszerre rezdül a sok szép szoknya
Szívbe hasít a muzsika dallama

Fütyty szava hívja megint a forgóst
Csujjogva járják a vad toppantást
Lányok visongva a választ adják
Szép magyar tánc pörög könnyű lábakon

Táncóra

(avagy három hölgy keringőzni tanul)

Pam pam pam, pam pam pam,
Pam parapam, pam pam, és!

Egy-két-há', egy-két-há',
Lépegetünk, egy-két-há'!
Még kecsesebb! Lábujjon!
Párja alá láb bújjon!
Most lehet ezt, nem szégyen!
Még szabadabban kérem!
Hát egyenes, egy-két-há'!
Kéz a kezen, egy-két-há'!
És mosolyog párjára,
Közbe' figyel lábára!
Hölgyeim, most készüljünk,
Hátrafelé pördüljünk!

Egy-két-há', egy-két-há',
Könnyeden és egy-két-há'!
Nem csoda ez, láthatják!
Mozdulatuk ráhagyják
Lágy zenei ritmusra,
Jól vezető párjukra!
Egy-két-há', egy-két-há',
Pördül a pár, egy-két-há'!
Így! Kecsesen, lábujjon!
Hagyjuk, a láb hadd bújjon!
Úgy, a derék szép ívben!
És repülünk nagy körben!

Pam pam pam, pam pam pam,
Pam parapam, pam pam pam.

Lám, alakul, egy-két-há'!
Egyre lazább! Egy-két-há'!
Mily gyönyörű három pár!
Könnyű e tánc, érzik már!
Röpteti most lágy dallam,
Lüktet a vér szép táncban!

Pam parapam, pam parapam,
Pam parapam! Szép!

Balerina

Mintha csak egy pille volna,
Oly könnyeden szökell lába;
Nem is éri tán a földet –
Mint egy illanó lehelet.
Suhan tovább lábujjain...
Piruett jön, megin', s megin';
Nyírfaág dereka hajlik,
Két karja összefonódik,
Majd kibomlik, mint egy virág.
Karja most finom rózsaaág.
Szirmokká nyílt kecses ujjak
Lágyan az ég felé nyúlnak.
Ahogy a színpadon táncol,
Bájos lényé elvarázsol.
S amíg nézed ezt a csodát,
Kitárul egy mesevilág.

Komáromi János

XIV.

előlépett a nappal leple alól
valódi arcát nem takarta fény
látomás volt egy hazudott világból
az éjszakának a hajnali remény

lehunyt szemek mögött retinákba égett
őriztük hallgatag magányban
elektromos jelek voltunk csupán
egymás megfáradt agyában

bolond

a bolond egyre csak járt az úton
szemeit az égen tartotta
már régóta bolyongott a világban
maga sem értette mi hajtotta

botladozó lépteit talán
az ég csillagai vezették
fel-fel villanó délibábok
folyton egyre tovább kergették

nem keresett semmit
megérkezni nem is szeretett volna
Téli Hold fénye hívogatta
Nyári Szél tovasodorta

Őszi Párák mosdatták tisztára
Tavaszi Színek illatai öltöztették
fák lombjai suttogtak róla és a
felröppenő madárdalok körbeölelték

utak koptatták simára lépteit
lelkét szabadon engedte
régen is elfogadta a világot
de már önmagát is szerette

hol jártál

hol jártál, mikor kerestelek?
átkutattam érted az életet
mindhiába, semmit nem találtam
újjászülettem, mert Rád vártam

mintha láttalak volna
füstös esték hűvösében
mintha hallottalak volna
hajnalok reszkető énekében

mintha megvillanni láttam volna
lépteid lebbenő nyomát
mintha megéreztem volna
mozdulataid lágy illatát

hol jártál, mikor kerestelek?
átkutattam érted az életet
mindhiába, semmit nem találtam
újjászülettem, mert Rád vártam

néha feladtam árnyad kergetését
olykor elhozott a tikkadó képzelet
lehajtott fejemen pihent meg a Hold
és éreztem simító két kezed

néha elhagytam önmagam az úton
olykor láttam magam előtt alakod
megálltam és lehunyt szemmel vártam
hogy végre átölel két karod

hol jártál, mikor kerestelek?
átkutattam érted az életet
mindhiába, semmit nem találtam
újjászülettem, mert Rád vártam

végeérhetetlen kanyarogtak előttem az utak
váratlanul nagy-nagy ködbe értem
eltűntek a fények és az irányok
elvesztem és akkor eljöttél értem

megszűnt a kavargás és felszállt a köd
tisztult a múlt és megjelent az Út
meleg és világos lett a jelen
két lélek egymáshoz bújt

hulló kövek valahol háború van

porladó vakolat és hulló kövek temetnek el
bőrömön véres porból lesz sáros páncél
sívít és dörömböl romba dőlő világom
most történik minden, amitől más fél

nincs már semmi, csak a csendes pusztulás
nem maradt semmi, csak talán némi élet
kövek, por, üvegszilánkok alá temetve
összetörve, a fájdalomból érzem, hogy élek

feketéllő

voltak feketéllő márciusi fények
és voltak csendbe-hulló augusztusok
de bármi volt, sosem örültem a télnek
mert az ősz oly hirtelen tovaosont
feketéből fehér lett a föld
a zöldre már senki sem emlékezett
a ráhullott sárga-barna levelektől
a remény is önmagába temetkezett
fagyos szelek rohantak
dermedve reszkettek az órák
már a könnyünk sem hullott
szirmukat ledobták a rózsák
fagyosan koppant a sóhaj
– virágos rétek, ó hová lettetek? –
a talpam alatt hamarosan
csak hó dalolt pehelynyi éneket
keményre-dermedt hajnalokba
halott-csendű esték alvadtak
és a vékony-fényű üvegekre
jégvirág rajzolt vonalakat

bár odakünn most még csak kora ősz van
de bent a szívekben már a fagy tarol
én bízom abban, hogy még megtaláljuk a tavaszt
egyszer...
talán...
valahol...

egymás kezében

ott ültünk, ahol a fák sírni kezdtek
földre nyúló felhők nedvesen üzentek
láttuk a villámok szivárvány-fényében
megcsillanni arcunk egymás szemében

felálltunk és megfogtuk egymás kezét
az eső arcunkon folyt szerteszét
összekapcsolódtunk az időtlen térben
ott lüktetett Létezésünk egymás kezében

Számosak

- részletek -

III.

csöppnyi csendek gyűltek össze bennem
valahonnan egy dal kúszott körém
átölelt a tétova-léptű felismerés
sűrű bizonyosság feszült fölém

csukott ajtókon kopogott az utca
talpamról sár szóródott szerteszét
valahol az égen a csillagok között
a Mindenség őrizte az Isten melegét

IV.

nevemre még ma is emlékszem
bár már nem is tudom minek
elveszett az Ember az emberben
és kifakultak a lélek-színek
az utak mind a végponthoz értek
oly messze voltak a kezdetek
lépéseimmal a Végtelenbe írtam
soha nem múló jeleket

arcomra nem ismerek a tükörben
szememen át mások néznek szemembe
könnyű mozdulatokkal a Sors
mély vonalakat ró a kezembe
csigaház-létem meszesedni kezd
a spirál-gyökerek belém szövődnek
saját múltamból lopok dallamot
jelen-szálakból épülő jövőnknek

V.

hallom távoli tüzek ropogását
érezem kialudt lángok melegét
falevelek rezgő-susogása
távol tartja árnyak seregét
patak medrében gázolok
lábaim szárazak maradnak
ártatlanságom annyira éget
hogy bűnöket hazudok magamnak

VI.

néhány pillanatban elfér
minden megélt régi perc
halványul a Halál és az Élet
amikor újra és újra átölelsz

VII.

csukott ajtókat zörget a szél
árva utcákon iszonyat
aki zsákot cipelt mind útra kélt
sikoltó síneken tűnt el a vonat
kormot ken a síró arcokra
halott tüzek hamvadt-lángja
itt már Halál sincsen
nincs szükség többé Csodára

XI.

sorban állnak a leselkedő
rémes őszi napok
meztelenre vetkőző fák alatt ácsorogva
mosolygó néma-idegen maradok
fickándo-zó-fények játszanak
hulló levelek satnyuló erein
porladó emlékeken átlebegnek
könnyedén-surrano lépteim

XII.

vézna-erkölcsű időkben
sakálok hangjától hangos a szív
hullott álmoktól menekülő igaz-perc
korhadó avarba temetkezik
suhan a csend és vágy-téglákat rak
egymás után a közöny falai köré
ha hagyná a kiábrándult jelen
a jövőnket újra felépítené

nem tanulok

nem tanulok gyűlöletet
nem tanulok halált
nem hiszem az érzéketlen
hazugságok mérgező szózatát

nem tanulok megalkuvást
nem tanulok folyton félni
nem akarok lehunytt-szemű
rongy-bábúként élni

nem tanulok gyalázatot
nem tanulok hízelegni
nem vagyok jó hit nélkül
érdekből éljenezni

lebbenő árnyékok

lebbenő árnyékok
kísérnek utamon
sejtelmes ébredés
álmodott nyugalom

elég volna ma is
– egyetlen pillanat –
megrázni magunkat
és semmi sem marad

szürkébe fullad ma
őszinte sötétség
elkészve érkező
rettegő segítség

mégis némaság van
és halott nyugalom
tudom az okokat
így hát nem kutatom

elillan, nem is volt
tartása a szélnek
bátornak hazudják
de akkor is félnek

lebbenő árnyékok
rejtőznek a fénytől
könnyek nem hullanak
koldulók szeméből

elzárva sorvadnak
reménytől mit várnak
fellobbanó lángra
már hiába vágynak

ökölben a kezek
üresek a gyomrok
gyülemlik a harag
amit ki nem mondok

égnének talán még
ha egyszer tűz lenne
vicsorgó szörnyeket
bírnának nevetve

vihar előtt mindig
csendesebb a létünk
sűrűbb a levegő
nem félnek még tőlünk

ha lecsap a vihar
minden régit elnyel
ezt várjuk már régen
reménnyel telt szívvel

várakozás

várakozás volt mindig körülöttünk
az idő a zsigereinkbe itta magát
ott éreztük nyugtalan-zsebünkben
a halál édes, aprópénz illatát

ki számolta akkor az eltelő éveket
nem láttuk az egymás felé tartó nyomokat
kezeink között a Napot szorongattuk
és dúdoltuk a disszonáns akkordokat

éjszakáink fénye ölelte a hajnalokat
nappali álmainkba árnyak vegyültek
rettegett kétségeink belénk karoltak
és körülöttünk a kövekre ültek

várakozás volt minden ölelkezésünkben
őszinte-álarcot viselt összes szerelmünk
hogy a mosoly megszáradjon rajtunk
a bánatot újra és újra el kellett felednünk

vacogva kerestük a még nagyobb tüzet
folyton mindenütt lobogni akartunk
felhőkön szaladtunk az ég felé
miközben a föld egyre süllyedt alattunk

lépéseink már lassan összeérnek
talán nem kellene annyira sietnünk
minek is hurcoljuk mindazt
amit magunkkal úgysem vihetünk

várakozás van még bennünk bőven
és nyitott szívvel most is csak előre nézünk
de távol már látjuk azt, ahol a kör kezdődött
és egyszer majd saját régi nyomunkba lépünk

betű-fogságban

betű-fogságban tartanak a sorok
azt hiszem írok, pedig csak jeleket rovak
telik az üres tér, fogy a fehér terület
csak küldöm egymás után útjára a betűket

valami érzelem csak szorult beljünk
valami értelem csak kikandikál belőlük
némelyik felvidít, a másik porba sújt
egyik békét teremt, a másik háborút

betű-fogságban sínylődik a lelkem
rabságom önmagam teremtem

zsinóron

zsinóron himbálódzott már az este
az alkony felkapcsolta a fényeket
lüktetni kezdett a levegő
tücskök árasztottak szén-éneket

mély volt az éjszakai sötét
sűrű, ragadós bénult-fekete
sátorokba terelte az álmokat
egy felfedett titok ígérete

végre látni lehetett
sunnyogó-halál lépteit
de tudta minden Látó:
ez már semmin nem segít

hiába volt a korai felismerés
a figyelmeztető szavak és sóhajok
hiába a tisztán-látás képessége...
a józan szavak csupán szólamok

falnak

falnak dőlnek még a hajnali szavak
felkeltem óvatos-csendben
...még álmodni hagytalak

modern sámán-ének

pattanó szikra
égben járó fények
húrba zárva pendül
modern sámán-ének

váltott szavakból
összeáll a lényeg
sötétséget adok
ma születő fénynek

dallam kígyózik
kanyarog közöttünk
sosem jártunk erre
most mégis megjöttünk

szűkülő ajkak
rezzenetlen szemek
Istenre találó
sóvárgó szerelmek

béklyózott élet
visszanyesett szárnyak
testeket elhagyó
szertefoszló árnyak

lámpavasakon
felhördülő-harag
vészjelet kondító
nyelv nélküli harang

bénult hallgatás
leragasztott csendben
cinkos némaságban
megkövülő rendben

pattanó szikra
az kellene végre
öltözni szürkéből
lángoló fehérbe

és láttam

és láttam azt is, amit látni nem akartam
és hittem azt is, amit hinni oly nehéz
és a világ arcába csak halkán ordítottam
és a csend borult rám fagyos búraként

feketévé lettek a ragyogó napok
minden felhőben rejtőző vihart sejtettem
tudtam, hogy bármi lesz én maradok
és felemésztenek a tettek, amiket nem tettem

naponta meggyötört a tehetetlen harag
a keserűség újra és újra elöntött
csak suttogva szóltam titkolt igazságokról
és megroppant lelkem végül eltörött

és láttam mindazt, ami történni fog
és hinni akartam, hogy talán nem is úgy lesz
és nyugtattam önmagam folyton
és tapasztalom, hogy a valóság mindenen túltesz

egybefűzött

egybefűzött szép szavaink
sorban ülnek a lapokon
tintanyomok hunyorognak
mint csillagok szép hajnalon

görbült vonalakat űzünk
napról-napra szakadatlan
azt tesszük amit szeretnénk
legalább néhány gondolatban

suttog a foltos papír
kiáltanak a szavak
rendbe-zárt betűk
nyugtalanul alszanak

fénybe záródnak napjaink
zajos magányba nyelődik a lét
átbukik a valóság korlátján
a folyton megújuló sötét

ahogy

ahogy leveleken pihen meg a nyár-végi fáradt szellő
mikor messzi útjáról visszatér
úgy öllek magamhoz óvatos-szorosan
mikor lelkem súlya szívemhez elér

ahogy felhő takarja el a forró nyári Napot
és megérezzük az enyhülés röpke perceit
úgy érzem én is gyengéd kezeid
örök időkig tartó felszabadító érintéseit

üzenet

szúrta a kezem
a gesztenye-tüske
markoltam mégis
hosszan, nevetve
véres valóságga
változott a délután
üzenet voltam
egy ember-cédulán
velem üzent nekem
testemnek a lelkem
igaz emberségem
hogy újra teremtem

kellett a fájdalom
az újra-felismerés
hogy nem elég látni
és írni is kevés
érezni kell
éppen úgy
ahogy a tüskék
átjárják a húst
békét teremteni
végre és nem
játszani folyton
"háborúst"

zsenge szarak

csak zsenge szarakból fakadó rügyek
lehetnek oly tiszták, mint amilyennek hiszed

...a lélek fényeit

botladozva keresed, hol van az a fáklya
amely lánggra lobbant, ha kész a máglya

...és elégni segít

gyöngének hiszed saját szunnyadó erődet
megteszed, amit a hatalom rád erőltet

...becsapod önmagad

mások szemébe nézni nem is mersz
csak hozzád hasonló megalkuvókat ismersz

...döntésed fönnmarad

örökre egyesülten

fűszál-borított földeken
harmat a hajnali tenger
csillan a fény a vízgömbökben
egyedül áll az Ember
milliók viszfénye vibrál
apró világok reszketnek a fűben
bennük vagyunk Te meg én
örökre egyesülten

Néhány gondolat

...mert vannak párhuzamosok, amelyek nem feltétlenül csak a végtelenben találkoznak...

A versek a szívekben születnek...

A verseim magamról írom, mert másként nem tudom, és sokakhoz szól, mert másként nem is lehet.

A szépség belülről fakad, de nagyon sokat kell ahhoz dolgozni, nagyon oda kell figyelni, hogy kívül is látszódjon!

Önző vagyok... azért szeretek, mert jó nekem az amit érzek ...és ebből következően azt szeretem, aki, ami felébreszti és táplálja ezt az érzést.

Aki ír mindig a saját érzéseit írja, de nem mindig önmagáról ír, csak talán érzékenyebb a világra és a benne élőkre.

Még a fény sem szélsőséges. Ha túl kevés vagy túl sok van belőle, egyformán nem látunk.

Nem is lehet másként, hiszen mi magunk vagyunk a zene... csak a sok zaj körülöttünk és bennünk gyakran elfojtja a dallamot, a harmóniát...

ölembé ül

fölém susogó levelek hajolnak
borzolt hajamra árnyék vetül
 üzen a cseppenő harmat
tört szivárványt hagy örökül

színekből szótt fekete bársony
 vitorlaként az éjbe feszül
leszáll hozzám derűs emléked
rám mosolyog és az ölembé ül

Itt vagyok!

süketen ült a Hold
fénytelen, fakó égen
és a kihalt-szürke téren
egymáshoz bújt két kőgalamb

valahol nyikordult egy ajtó
felhőkkel takaródtak a csillagok
ablak mögé zárt világodban ölelj
hiszen: Itt vagyok!

Kutasi Horváth Katalin

Ki vagyok én? A zöldszemű lány, vagy az, aki az igézetére vár? Képes vagyok együtt hajókézni Szabó Lőrincsel, s megadatott, hogy Habsburg Miksával sétálhassak. Hol a Miramare kastélyból, hol pedig a csillagok közül szemlélődöm. Egyszer fent, máskor lent... Örülök és fájok. Kővé meredek, vagy épp át-lelkesítem a követ.

Emlékezem, újraélem a múltat, előre megélem a jövőt, s átélem azt, ami soha nem is következhet be. A természetnek, az irodalomnak, a magyar nyelvnek élek. Novellásköteteim: Kóborló emlékeim, Lélekhálózat.

Zöld szemüvegen át

Zöld, zöld, kékeszöld, jellegzetes tengerzöld! Ilyen színű foltok találhatóak a csörgő réce szeme körül. Nézem, ahogy ráérősen, bölcsen úszik, s hamarosan már együtt hasítom a vizet vele, miközben beleolvadok a lagúnák élénk hidegzöldjébe, s ott lebegek a nyugodt öböl védelmében háborítatlanul, elzárkózva a rideg világ valóságától.

Nemcsak üdülést, kikapcsolódást keresek az Adrián, hanem zöld utat régmúlt alakok végtelenített lélekvizein, Jókai regényszínterein, a remény fodrozódásában.

Mellesleg az előbb szállt be mellém Szabó Lőrinc, és most együtt hajózunk végig az Adria keleti partja mentén. Egyszerre utazunk, párhuzamos idősíkokon, 90 év eltolódással. Engem is megragad Trieszt, s a sirályok könnyedségével repdesek a Miramare kastély épülete körül, melynek minden ablaka a tengerre néz. Élvezem a mesterien gondozott pázsit gyönyörű zöldjét, a fák, a bokrok élénk üdeségét. A klorofill uralja a környéket. Mintha az újjászületés kristályát birtokolnám. Mesés időutazásban van részem, pár pillanatra olyan, mintha Óz Smaragdvárosában lépdelnék.

Habsburg Miksa főherceg szemével nézem a mohás sziklákat, a pálmákat a teraszon, majd a többi fát a parkban, melynek vastag törzse megcsavarodik, s ahogy átsüt lombjaikon a nap, ezüstös zöldre válnak. De mielőtt képzeletem az Olajfák hegyére repítene, vagy akár csak a gazdagon terített asztalhoz ülnek én is Erzsébet királyné és Sarolta hercegnő közé a kastély étkezőjében, s egyszerre nyúlnánk az olívazöld bogyók után, mégis inkább a türközben játszó tengeren érkezem meg Velencébe, s a patinás, megzöldült bronz szobrokban gyönyörködöm.

Nem fogyasztottam abszintot, nem a zöld tündér – vagy inkább ördög – tágítja tudatomat, nem ez kelti impresszióimat. A mámor a Canal Grande felől árad, a gondolákkal együtt úszik be képzeletembe, időtlenné vált, végtelenített benyomásaimba. A meseváros utcái amúgy sem a megszokottak, hisz a házak lábát a tenger vize nyaldossa, ráadásul valószínűtlenül élénk színekben csillog és tükröződik minden. Néhol mintha arzén áradna szét, de a középkorból ránk tekintő méregkeverők mögött mintha Marco Polo tűnne fel. Az utazó szemében pedig meglátom Ceylont, s a sziget örökzöld teacserjéit. A tea levelei közül gondos, szakértő kezek bukkannak elő.

Valójában a Miramare parkjában szorgoskodó kertészek formázzák a díszbokrokat, kicsit arrébb pedig a növények között egy mesterséges tó bújlik meg, melynek vizén halványzöld fények vibrálnak.

Egy vadkacsapár néz velem szembe, s bevallom, megbabonáz a hím réce fejének, nyakának bársonyos zöldje, s mire a belefedkező szemlélődés közben eljutnék a szárnyai között megbújó hasonló árnyalatú tollakhoz, újra indul a múltbéli kalandozás, megelevenedik bennem a platánfa álma, s Adyval együtt talán a Nap hűgára, a zöld szemű lány ígézetére várok...

Kőlelkesülés

Réges-régi kövek... Formás kis saroképület alkotóelemei. Szép, íves ablakokon át levegőznek a mögöttük sóhajtozó termek.

Mennyi emlék császkál ennek az ódonná avult építménynek a folyosóin! S mennyi szellem kísért falai közt nyughatatlanul, mert köztük ragadt, vagy vissza-visszatér erőtlenül, s bár tudja, hogy semmi keresnivalója nem lehet itt, mégis egyre és újra bolyong, majd szétfoszlik, újra megtestesül és próbálkozik, keres, nem fogadja el a pusztá, rideg tényeket...

Azt hittem, az érzéketlen kavicsok tudomásul vették a történeteket. Azt hittem, hogy lezárták a múltat, hisz nem köthetik őket az érzelmek, egyszerűen csak a jelen közömbös kiszolgálói, így aztán némán és lelketlenül állnak a falak, hisz jól egymásra halmozták szilárd köveit, és gondolkodás nélkül szolgálják új birtokosait. S azt gondoltam, hogy ennyi év után én is belenyugodtam a történetekbe, enyhült az elnyomott fájdalom, hisz az idő begyógyítja a sebeket, s annak idején minden követ megmozgattunk, hogy ezek között a kövek között maradhasunk, s egyáltalán: hogy megmaradhassunk...

Sok kéznek még a kő is enged...* De nem mindig. Kőből volt a hatalmasok szíve. Sok kéz ragadott tolat az ügy érdekében, sok kéz kopogtatott az illetékesek ajtajain, sok kéz szorult ökölbe – hasztalanul. Nem engedtek ezeknek a hol könnyörgésre kulcsolódó, hol hevesen gesztikuláló kezeknek a kőszívek. Ellenben sok kéz kopogtatott türelmetlenül a tollával, sok kéz pötyögött unottan a laptopokon, sok kéz tartott meg bóbiskolásra hajló fejeket, miközben a napirendi pontokat tárgyalták. Ezek a kezek automatikusan nyúltak a szavazógombokhoz, gondolkodás nélkül nyomták meg, minden érzelmet, józan ész kizárva, csupán a diktált pillanatnyi gazdaságosság nevében. Egy mozdulattal semmisítették meg hagyományokat, eredményeket, létjogosultságot. Másra kellett ez az épület.

Nemrég kicsit közelebb keveredtem ezekhez a régi kövekhez, íves ablakokhoz, s a mögöttük hagyott emlékeimhez. Kikerülni sem tudtam volna, arra vezetett az utam.

Mintha hallottam volna a recsegő – a csengő – hangját, majd mintha hallottam volna egyik-másik kollégám lelkes magyarázatát. Váratlanul, mélyről tört fel belőlem valami. Nem, nem egyszerűen csak egy sóhaj, több volt ez annál, s közben kibuggyant... Melegség lepte el arcom, nem tudtam, nem is akartam elrejteni, elkenni. Azt hittem, lezártam magamban életemnek ide kötődő szakaszát. Azt hittem, átléptem rajta. De üzentek a kövek, a mögöttük megbúvó szellemek.

Mert ezek a kövek bizony érzéssel bírnak. Engedtek az egykori kezek érintésének, átvették a szívek rezgéseit. Nem tudtak hűvösen ellenállni. Átlékesültek. Kizártak mögülük, de ők bármikor visszafogadnak. Megelevenednek, üzennek, békítenek, és sokszor magam is ezeken az ódon folyosókon kóborlok, érzem a kövek lüktetését.

**Gárdonyi Géza*

Sovány vigasz

Hazugság! Hasít a szó, háborog a lélek, gyűlik a feszültség, utolér. Félek! Rágalom és szitok, vagy napfényre tört titok? Korcsosult lelkek, elfajzott lények, nem segítenek itt az orvosi vénnyek. Gyógyíthatatlan, fékezhetetlen, ahogy kiejted, tűzként terjed. Nem azt égeti, aki kimondja, azt emészti fel, ki nek van rá gondja... Ki méltatlannak tartja, ha bármit is hánytorgat, ki békességre vágyik, hát senkit nem háborgat. Hallgat és rábólint, a gázság fejbe kólint. Mellbe vágja, fúrja, hiába az ég azúrja.

A hazugság? Éles penge! Csak az öltözéked az, vagy az erkölcsöd is lenge? Odaintettek? Kinyújtóztál? Ámítottál? Csókos ajakkal lázítottál? Köszörültes nyelved, valót csorbítottál, torzítottad tükröd, kígyót kiáltottál. Fegyverként használtad az igaztalan vádat, ha kellett, megtagadtad Anyádat-Apádat. Varangyos békákat szórtál elem széjjel, megnyugtattam magam, csak álmodtam az éjjel. Bár brekegések űztek Fertő-tó partjára, s szelíden tekintek rémes iszapjára.

Lehet, hogy valótlan képzeletem mocsarában elröppent léggömböm, hiába volt nehéz súly a kosarában. Rám zuhant a kövünk, egyre megyünk-jövünk, nyughatatlanságunk fölött pálcát törünk.

Sose voltál gyöngéd, gyöngé voltál végig, bár erősnek látszottál, törtettel az égig. Gyöngéd gyöngeségem sem hozott megoldást, bár meg fogja hozni a végső feloldást. Nem mertük kibökní, ami szívünk nyomta, harcoltunk, de a kezünk le volt fogva.

Nem hazudtam valójában, nem vethetik oda: A hazugság a gyöngék fegyvere.*

De erőtlen voltam, egyre csak gyáván bujdokoltam, ez volt a boldogság ellenszere. Még az igaztalan szót sem fogtam senkire szablyaként, hibáztam, élhettem lelkiismeretem rabjaként. Ha a hazugság nem is volt fegyverként velem, mások azért sokszor használták ellenem. Bénító fegyver, az már egyszer igaz, s hogy nála én erősebb lennék? Elég sovány, s csak hosszasan igazolható vigasz!

** Jókai Mór*

Csillagok közt

Lelkem egy nap felszállt a csillagok közé. Sokszor vágyakoztam a magasba, hisz igenis szerettem volna a mindenség részévé válni. Éreztem, hogy hozzám hasonló, s mégis tőlem nagyon különböző, egykorvult lelkek, fénylő kis planéták hunyorognak, villognak körülöttem eltérő mértékben, s valószínűleg földi habitusunk dönti el a pislákolás, ragyogás, villódzás mértékét.

Tétován szemlélődtem. Azt hittem, idefent egyértelműbbek lesznek a viszonyok, s csak a földiektől való távolságunk határozza meg, kit milyen fényesnek látnak odalentől. Nagyot tévedtem. Hát itt is túl akar tenni egyik a másikon? A csillagközi lét ugyan magasabban valósul meg, mint porfészkünké, mégsem magasabb rendű?

Megszédülve a felismeréstől (vagy a kozmikus élménytől, a soha nem tapasztalt magasságtól, vagy mégis inkább a rideg, fagyos valóságtól) nem is erőltettem felsőbb létemet, fent tartózkodásomat, azaz fennmaradásomat. Így aztán bőven idő előtt lehullottam. Talán éppen engem láttatok, mikor azon az augusztusi éjszakán – meglátva lefelé ívelő röptömet – kívántatok valamit. El ne áruljátok senkinek, mi volt az! Na jó, lehet, hogy nem is vagyok igazi csillag, csupán egy meteorittá váltam. Megkeményítették szívem, s kővé lettem. Becsaptatok, becsapódtam.

Volt, ki üstökösnek nézett, mámort, reményt hoztam egy pillanatra életetekbe. Átlátszóan egyszerűek voltak főntről szándékaitok. Mielőtt leestem – vagy letaszítottak –, azt is jól láttam, ki fogja követni tovább görgetni fel, a hegyre...

Lakatos Tibor

Az emberi lélek érik, de nem öregszik.

Amikor ítélkezünk valaki fölött,
fekete-fehérben látjuk az illetőt.
Szeretni csak színesben lehet.

A lélek a szeretet forrása, gyermeke
pedig az ölelés.

A mennyország a múlt tükörképe.
Az egyik kíváncsivá tesz. A másik
megtanít minket várakozni.

Amikor sokat süt a Nap, messzebbnek
látszik a halál.

Utánam a csend

Véres barlangba húzom be a szívemet.
Majd pukkan egyet a szenvedés.
A feledés ezer éves medvecsontok
közé terelget.

Miskolctapolca

Víz-zubogás.
Gyerekvihogás.
Kazán falán
sárkány-lerakódás.

Híd alatt, híd fölött
lánycsoportok.
Ne félj, várnak rád
a tetarátasorok.

Kialudt vulkán.
Obszervatóriumok.
Kikapcsolták
a sodrófolyosót.

Sír az Isten. Szférikus
emléktolulás.
Bukfencezik a sok kis
angyal-morajlás.

Amikor nem szeret a múzsa

Amikor már a mondatok nem segítenek.
Élő embert így feszítenek.

Zsalugátertánc fénynyalábokra

Szép vagy nekem, mindenütt idegen.
Férkőzz be mészköves szívembe.

Szép vagy nekem, még ha oly idegen,
fogd meg a kezemet, örökre.

Tág földeken, csomagolt pollenben,
bent vagy az orromban, s szememben.

Szál szökevény, háború mezején,
ha nem jössz, nem forgatlak meg én.

Vársz, meditálsz. Ha az űr zavaró:
Bepólyázol áldással, alkonyomkor.

Tág a világ, pupillád, abroszod.
Betakarsz ösztönnel, hanyatt-homlok.

Fent kereslek, ábécé sorrendben,
olvadok, veszélyes tengereken.

Jöjj, kikelet, járj körben, míg lehet,
fogadd be a tüzet, kérlek szépen.

Kiszedtem a csontvázat

Kapott szeretetednek hiábavalóságával
internetezz rögeszmés, jó magyar.
Még elpufogtathatsz pár aforizmát.
Míg a kaszinó-függőség beléd mar.

Úgyis hozzá vagy láncolva az ülésre.
Számíthatsz a felhőben vakrepülésre.
Homlokodon a bűn marad az örök jel.
Mint kutyasz*r, amelyet nem takarítanak fel.

Már csak sétálsz, nem remélsz.
Az ábrándokkal helyet nem cserélsz.
Unatkozik a virág, ha nincs méhecske.
Nehéz az alku Istennel. Megszakad
egy-egy másodpercre.

Keskenyfilm

Életem kisfilmjét éppen-hogy befűztem.
A nőnek jogait fűjtam, s nem betűztem.
Aki a lekvárját ízesen szereti.
Kavargatóját hipp-hopp hűvösre teszi.

Hamis próféta futása

Nem hegyet mászni óhajtott,
csak futni próbált az öreg.
Örök fiatal maradok –
igéim közt –, mert szeretlek.

Szerelem, temetve

„Mi is maradt belőle?”
Négy számjegy,
egymás mellé írva.
A reményt viszem sírba.

Az életre emlékezve

Kezdetben volt az élet.
Utána a kényszerűség.
Az után a hűség.
Legvégül az élet-szerűség.

Az óvodában a csajozást
hajhúzással kezdtem.
Utolsót lobban bennem az élet.
A végállomás: Eszter.

Következetesség

Ha igazság, akkor legyen
könnyes és nedves.
Ha áldás, akkor legyen
kerek és teljes.

Pszichosenki-himnusz

Én, ki kerülöm már
a logikai játékokat.
Már nem növeszttem tovább
a mérföldes hajamat.
Fáj a búcsú tőled,
csontváz-szerelmem.
S fáj a búcsúm tőled,
életminőségem.

Tavaszi éjjel

Nyelvöltögető autók múltsirató morajlása.
Kevés, mint vessző a bloggerek szövegében.
Nem ringatja álomba a női cipő kopogása.
De azért örül, ha angyal van a közelében.

Vörös az ég alja

Mik azok a piros foltok az égen?
Jövöképed köddé foszlik szépen.
Mik azok a düh csillagai az égen?
Ember voltam valamikor régen.

Focizó gyerekek

Valaki rárúgta. A kapusról kivágódott.
És egyenesen felém tartott.
Működésbe léptek az ösztönök.
Már majdnem elkezdtem futni
a labda felé.
Már majdnem kiáltottam nekik:
"Várjatok, itt vagyok.
Mindjárt visszahozom a mezőnybe."
Bizony volt, amikor az élet fáján
is focilabda termett.
Hogy mitől bizsergek,
ihlet-e, vagy kéjes fájdalom,
sosem tudni meg.
Be jó is volt embernek beöltözni.
S a mennyországba csak később
beköltözni.

László Edit

A szeretet mindig veled van, neked csak észre kell vened. Boldogságod olyan lesz, mint a szereteted. Minden nap új életre tudod kelteni, ha akarod.

(Paulo Coelho)

Nemesítés (Úgy érdekes az élet 3.)

A fiú jót akart tenni, megmenteni a szőke, kék és zöld szemű lányokat, amire biztatták akkor, abban az időben és úgy beszélt, viselkedett, ahogy a környezetében szokás volt; az volt a minta neki. Aztán amihez kezdetben hozzászokott, később sem bírta abbahagyni. Az öreg tanácsára (a vén marhát Isten nyugosztalja), de igaza volt, a szárnyasokat ne keresztazzék a négy lábúakkal, mert azt is kell nézni, mit éreznek a klónok. A nagyanyjuk titokban pikkelt a fiúkra, ezért ő mustrálta meg először a kiszemeltjüket kritikusan, de azért is, mert egy férfi más szemmel néz egy nőre, a fiatal pedig a szerelmi lázban se lát, se hall, mint a szerelmes kakasok. A családi bajt, keveredést kezelni próbálták szigorúan, és erre az öregek ismeretei fontosak egy családban, mert illő tudniuk a felmenőik apró-cseprő dolgairól és ennek nyomán megvilágosodott néhány családi titok párhuzamosan is. Szokásaik szerint otthon a férfi és a nő ellentétes véleményt alkotva beszélte el az élet nagy kérdéseivel kapcsolatos teendőket a fiúknak mérceként. Azt várták, az utód majd a jelleme és aszerint teszi magáévá a hallottakat, melyik nemhez áll közelebb, mert vizsgálgatták melyikük a prím, és ezért versenyeztették őket mindenben.

A gyermek egyformán kötődik mindkét szülőhöz, de persze más a helyzet egy olyan helyen, ahol az adottságok, a körülmények abban az időben az ideálisnak tartottól eltérnek. Állandó feszültséget okozhat benne az ellenkezés, mert háborog benne a lélek és ezt csak tetézi a politikai megosztottság akár családon belül is és örjítő az illetőnek az őt körülvevő irritáló viselkedési formát látni, hallani nap, mint nap, ha más az ízlése, jelleme, mint az őt tanítónak.

Azt mondták a fiúnak, le kell róni elsőszülött fiúként a sok felhalmozódott családi bűnt, ami rátestálódott, mert megoldatlan maradt. Ha sorban, egyenként tenné meg, az végtelenül soká tartana, már a naprendszer is átalakulna, mire lenullázná mindet. Rábeszélyték otthon, szépen bepalizták elnyomva az akaratát, mert annyiszor ismételték a megtevesztésül szánt dolgot, hogy szófogadó gyerekként végül is halál komolyan vette, megcsinálta, amit követelt a környezete. Bevett szokásuk volt a gurítás, ami focit, és viccelődő hazugságot is jelent; igyekeztek ugyanis számtalan alkalommal becsapni valamivel és ő mindent szó szerint vett, nem értette a hátsó szándékot. Így aztán belefásulva a sikertelenségbe, nagy vonalakban csak a célt látva bele is gabalyodott rendszeren az apró részletekbe.

Állandóan versenyeztek a nemek a családjukban; ki viszi többre, ki okosabb, ki a nagyobb, ki az erő-

sebb, ki a szebb és a protekció vagy az imádság ér többet. Sokszor pedig csak az élet végére derül ki, hogy életre való-e valaki, mert azt kellett bebizonyítani.

Hol is található meg itt akkor a bizalom, a szeretet, ami alapköve egy gyermek életének? Komoly dolgokról beszéltek előttük a felnőttek, melyek miéértjén a gyerekek sokat agyaltak, dehogyis magyarázták meg nekik a lényegét, láthatták, mit csinálnak; mindeközben már korán dolgozni kellett, bőségesen étkezni, sokat gyakorolni mindenféle tevékenységet, hogy időben fölkészítsék őket az életre. Játék a versengés volt számukra; utolsó pár előre fuss, a többit csak lányos kényeskedésnek emlegették a felnőttek, mit sem törődve a gyermeki gondolkodással. Azért is erőltették, ami nem ment, a gyerekek meg egyre dacosabb lett a durvaságtól, elkezdett ellene fordulni, elnevelődni.

Aszerint, hogy hányadiknak született, megkapta az útravaló örökségét, amikor felnőtt korba lépett, s olyan munkát kellett végeznie, ami ahhoz járt, a fölötte levőnek kellett szolgálnia, gondoskodjon aztán magáról. Ezután törvényszerűen élte a felnőtt életét, kerülendő, az ősei minek is kényszerítették volna rá a maguk elavult ízlését. Ha kipróbálhatott, megtapasztalhatott mindent, amire vágyott addig, akkor elindult a kitűzött célja felé, ha volt neki.

Először persze a vágyait élte ki, amire oly régen várt. Úgy tudta úttörő cselekedetet hajt végre, beteljesedik általa, dicsőséget szerez, ha megteszi, amit a családja követelt tőle. Bevállalt ugyanolyan természetű bűnöket, mint elődei, csak ő már vállalta a felelősséget és a következményeket is, nehogy rászakadjanak a családi bűnök az utána jövőre; már fejlődött.

Remélte, találkozik azzal, aki valamiben ugyan olyan, mint az egyik, meg a másik, a sokadik lány és az, akitől eltiltották. Bizott hozzá, olyan tulajdonságai is lesznek, amilyeneket elképzelt magának. Konkrétan beleillő kell, hogy legyen, a családi felmenetel célkitűzésébe. A fiú kereste, aki szemre tetszett neki, akinek az illata vonzotta és hasonló nagycsaládban nőtt föl, mint ő. Igazi könnye, könyve is lesz, ő pedig azt értékeli, mert nagy híresség lesz nagy földdel, lóvéval és pont az ő gusztusa szerint való. Persze akkor, ha ő sem csömörlik meg akkorra a sok jótól, amibe beleesik, hogy inkább remete volna inkább; úgy jöhet a love.

Az öregek tanítása szerint a régi szokásokat alkalmazva bizony elment minden lányos házba, hogy saját tapasztalatokat tudjon begyűjteni, úgyis kívárta őt az, aki elég türelmes volt.

Nemcsak a lányokat értékelte komoly szempontok alapján, hanem figyelte a ház tájolását is ahol azok éltek, a számozást, az arcukat, helyét, építési

jellegetességeiket, ami sokat elárul a lakójáról, ő pedig összevetette a tapasztalatokat a maga adottságaival és elképzeléseivel. Ahonnan ő jött, attól nagyobb helyet keresett; bizony mindenfelé kerítést látott. Közben folyamatosan kutatott az emlékezetében a nevek jelentését elemezve, főként tudnia kellett a rokoni kapcsolatokat is föl és le. Előre olvasott.

A fiú a szokásos tekintélyelvű gondolkodást követve azt a nőt kereste, akinek nagy földje van, vele majd nagycsaládjuk lesz és mindent megosztanak, halványan emlékezett is rá. A nagyobb földhöz kerülő utakon jutott, sok kiskaput megjárt gyűjtögetve a tapasztalatokat, élményeket.

Az ösztöneit követve elérte sorban férfi ésszel a céljait, s mivel másféle szemszögből nézve kezdett hozzá a dologhoz így a végeredmény is pont olyan lett. Az ösztönös embertől úgy lehet megmenekülni, ha a külsőségek neki legalább két dologban mondhatni bűdösek. Áldás van rajta így is, úgy is, kár a sok ellenkezés, tiltás, csak felbőszítették. Fölöslegesen korlátozták a legfogékonyabb korszakában a szabadságát, gátolták a kiteljesedésben, a megismerési folyamatokban hátráltatták, pihenni sem hagyták, zaklatták, sokszor pánikba esett, idegrohamot kapott és allergiás lett, ezzel az életminősége romlott, mert sértett lett; ám igen megedződött és agyafúrt ötletekkel butítja a környezetét. Akik vele vannak, hallgathatják a siránkozását, a kötekedő pa-

naszáradatot, mint családi minőségellenőrtől és a folytonos kritikát elég szépek-e, mert az ízlése jó. Így olyan helyre küldték, ahol az anyanyelvét csenevész mód értik, nyugodtan dohoghat, csak mosolyognak rá a jóemberek, de ő idővel nyelvészé lesz.

Jó helyen kereste a párját, de az az ellentétéhez született, ahová a gondolkodása, hite, egyéb paraméterei és a cselekedetei terelték. Találkozni kell, beszélni a múltról, jelenről, megvitatni a félreértéseket a békeesség kedvéért, egymás kölcsönös tisztelete fontos. Azért, mert ami elmarad, újra előjöhet valamiképp, nehogy elveszen az igazság, mert mindent mások beszéltek, mint a némafilmben. Segítőként létrejön egy új világvallás, ami bekebelezi a régieket, egységbe forr az erő. Ez megbékélést hoz, győz a fejlődés és minden ember, asszony és más teremtmény igazságos jogai, szükségletei, kötelességei törvényesen érvényesülnek benne; új időszámítás kezdődik.

Bizonyára jó papfeleség lett volna az illetőből, akit keresett a fiú akkor, ha az a nehéz időkből egészségesen ki tudott volna fejlődni, eléggé kiművelődni, nincs az időeltolódás, a sok egyéb változás és képes lett volna felismerni, mert a vallás, az idő sem egyeztek, több mozaikból állt a kép. Újra császárság van, nevek, szavak, cselekedetek kavarognak az időben, mint ahogy örvénylik a szemét az óceánokban. Mindig új összeállítást, alakzatot hoz

létre a sors, ami rendre ismétlődik, nevek, számok halmaza gyűlik egymás közelében, s közeledik több évforduló, lejárt a száműzetés ideje.

A régi-régi ház kihalt, már nem volt kihez menni, hiába is sírt a lány, elveszett egy fontos darab, visszább ment. Első a tisztesség, az alapvető értékek egyezése mutatott egy ugyanolyat, bevállalta, elment a hasonló sorsú névvel megbélyegzetthez. Áldozatok ők is, mindenkinek igaza lehet a maga világában; kölcsönösen segíthetik egymást az ösztönné vált tapasztalatokkal. Abban a régi házban újra járt, ahol valaha sok bántás érte, előjött a szédítően rossz érzés, amikor bántalmazást hallott. Szíves barátira is lelt, de ez ellentmondásos szerencsét hozott.

A fiút írnok korában pellengérré állították a valóságghű írásai miatt és nagy tisztogatást végeztek aztán. Az írást ellopták az irigyek, átírták, ráírták a saját nevüket és elrontották vele a világot, sok a hamis próféta! Nagy sírás-rívás hiába, arra a helyre kerültek aztán, ami írva volt. Nagyot estek lefelé a rossz, hiányos betűk miatt is.

Aztán szétosztották a lányokat a születési sorrendjükhöz illő helyre; maradnak, míg kiérdemlik a jobb helyet. Akkor lesz lehetőség a továbblépésre, ha képesek lesznek jól adni rosszért; az élet ajándék.

Amikor a világ újra ugyanabba a körforgásba

kerül törvényszerűen megismétlődnek az események. Hiába rohan az eleje a sornak, várni kell, míg felzárkózik az utolsó is, aki akadályozva volt, helyet talál, ezért jobb segíteni.

A változások elvették, ami volt, sok portát kisajátítottak, ikresítették, elrejtettek kertbeépítéssel, aztán évekre, évtizedekre máshová ragasztották számozásban, megváltozott a külső, a belső. Olyan lett látszatra, mintha egybe volna vele, mintha összetartoznának. Gyakran előfordult, hogy a ház elejében egyik család lakott, a végében már másik és akaratlanul is részt vettek egymás életében, látszatra háremet alkotva.

Azt vitte oda a sors, akihez az illett, és hát persze az egyensúly szerint alakult minden, a szemben lévő, a hátsó, az első és a végszomszédok kölcsönhatásaival együtt. Így a szereplők is más döntéseket hoztak és hely sem maradt elég, hogy megéljenek rajta, de a távoli, velük ellentétes helyen is kirívó dolgok történtek, még a temetőben is. A felmenők hirtelen cselekedeteit az utána jövőnek kell kijavítani. A kárpótlás sok helyen új formát szabott; de a régi hely megújítása fontos.

A templom védőszentjéről még a nagyapáink tudták a helyi szokást, amit csak a fiaiknak mondtak el, a lányokat pedig tanítsa meg az anyjuk. Régen

nyitott könyv volt az életük, aszerint, hová ültek a templomban, látható volt rajtuk melyik életszakaszba értek. Ha sokáig él az ember átél sokféle rendszert, s mindig arra jár a rúd, aki legalul van, de a szerencse forgandó. Nevet leírni kész bűntény, a kép dokumentum, a film minta, mennek utána a gyerekek, csak jó példát lássanak, akkor majd az jut az eszükbe!

Dús pletyka nőtt a fiú körül, de ismeri a harcos tradíciókat és jók az ösztönei. Egy egyszerű halandónak nem jár ilyen érdekesítő, izgalommal teli élet, csak a világ legnagyobb szélhámósának; bevállalta, hogy kutatni tudjon. Megnyeri a fogadást. Dokumentálni a lelkiismeret miatt kell. Ha a lány mégse tenné meg, amit ígért, újra és újra hasonló helyzetbe kerülnek, mert meg kell tanulni valamit. Halogatni bűn! Ő rég, gyerekként a kútnál pártfogásába vette a lányt, aki előtte megmentette őt azzal, óvón odafutott megnézni, miért ordítják a fiúk a szomszéd udvarában, hogy „hó-rukk!” A fiúk bántották, s megszokásból egy védtelen ártatlanra hárítanak.

Ő aztán világgá ment nagyobb tekintélyű után. Ha beavatkoznak mások életébe, lemaradhatnak valamiről, ami nagy szerencse is lehet. A késedelmes segítség is jól jöhet, fő a lelkiismeret és inkább dolgozzunk fölöslegesen, mint ne csináljunk semmit, az ördög is alig alszik. Lecsúszott a fiú az első hely-

ről okkal, ezért új esélyt kap. Igaz, mindent megtalált végül az ösztöneire hallgatva, de lehet, az apjának kellett volna a maga idejében odamenni csak akkor éppen más viszonyok voltak. Ilyesmiből lett a kavar és abból, ott, a ház elejében imádkoztak, de a hátsó szomszédok semlegesítették azt azzal, ahogy éltek. Rossz, aki rosszra gondol, mert csak az élet hozta magával, hogy a férfi elvált az asszonytól, az pedig nem tudott hová menni, így abban a házban maradt. Aztán a férfinak gyereke született a nevelt lányától, és azon a helyen élt a fiuk és a lányuk is családotól. A különleges érzékenységgel megáldott fiú a ház elejében lakó lányt szerette, a barátja hűgát és mindjük erős kisugárzását lekopírozta.

Egyszer az öccsével beállított hozzájuk a divatot követve toprongyosan. Bejelentette épített egy házat, kérte a szülőket engedjék el vele a lányukat, mert primán eleget tett a fiúk hétpróba követelményeinek. Azok felháborodtak: gyerekekkel a nyakában megy oda? Lakjon ő olyan házban, amelyet épített magának, a lányuk marad. Ez betette az ajtót. Végtenbe révedő tekintettel bámulhatja a nagyutcai vén, düledező, rozoga hátsókat, szemben üresség van.

A fiúnak azóta felnőtt a lánya, mit számít az, hogy egy másik barátjára hasonlít, ő boldog nagypapa akart lenni. Jól csöbe húzta volna azt a lányt, ha mégis elment volna vele külföldre, más életét

élni a magáé helyett. A fiút a híres filmek ihlették, az utca változtatta Óz-i mesévé az életét. A fiatalabb nővére életcélját látta a család a legkomolyabbnak, elment pártolni a megvalósításban; rejtélyes háromszöget alkotnak egy távoli piramis közelében. „Mind den út Rómába vezet.”

A ház háta mögött, ahová a lány született egy öreg kisajátított nagy épület áll, sok célra használták már, elvett javak egyik gyűjtőhelyeként szolgált s a tulajdonos bérbe adta. A szám elnevezése egyezik a kertek alatti utcanévvel, a tulajdonosát mindkét szülő neve bántotta, tanú a sok kivágott fa, a kert végén szemben a vörös ház. A házszáma ugyanaz, mint a fiúé, akivel oda lakodalomba ment a lány rég. Az nem kísérte el a templomi esküvőre, csak a mulatságra. A lányhoz odaküldtek egy másik lányt, és a fiú duzzogott, hogy két lánnyal kell neki menni, majd fennhangon kicsúfolta a várandós menyasszonyt, a vőlegényt sajnálta. Azt mondta, úgy kell neki tenni ezután mindent, ahogy a lány és lelépett; a lány ezután hazament, a másik ott maradt. Szabad választás van. Orrol egy személy a lányra, mert a rokona, aki nek a kertjében lakik, meghalt a lakodalmából hazafelé, azért is, mert kerüli a pletykát és elutasította a felajánlott tyúk ganét a kertjébe, mégis meghívatta magát a lány lakodalmába.

A fiú lehetőségek nélkül maradt, mert a címén ül a nagylábon élő haver, a szülők áldozata. Annak az ékezetek nélküli neve jelentését ráruházták, s helyette ment el, mint létszám fölötti. Ezért kénytelen volt megkeresni földrajzilag messze azt a velük párhuzamos helyet, ahol az elnevezések, számok pontosan egyeznek azzal, ami a jussa. A lakóhelye minden lényeges vonásában hű mása az irányítója portájának, s nincsenek kerítések.

A fiúk szerint homlokegyenest megváltozott később. Úgy mondták két nővel él és a nevére vett kislányokat; olyan sorsot teremtett magának, amilyen házba elment. Igazság szerint lelkiismereti okokból örökbe fogadott kislányokat, és az anyósa is velük él, aki imádkozik. Aki itt maradt jól járt, a régi föld a fő. Párhuzamban vele, a fiú a távolban magasabb életszínvonalon él a háttérben, s három lánnyal biztosította a felmenetelét. Szép élete van, és a főnöké a felelősség. Az imádságos asszony házával egy vonalban a kisutca utolsó háza mellé farol az öreg sarokház, száma, mint a fiúk szüleié, a kertjük végén a rab.

2016. 09. 09.

M. Jósvai Éva

Műszaki egyetemeket végeztem, néhány évig nagy lelkesedéssel dolgoztam is az eredeti szakmámban, de a rendszerváltás után ez a nemzetgazdasági ág elenyészett, váltanom kellett. Közgazdaságtant tanultam, egy számokkal foglalkozó állami hivatalban dolgozom.

Kislánykorom óta találok ki történeteket, gondolataim azonban gyorsabban jártak, mint az ujjaim, így írásba foglalás híján nagy részük feledésbe merült.

Novellákat és iskolásoknak szóló meséket írok, megörökítettem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom meseregényeken, misztikus és szerelmi történeten, utóbbiak közül egyet már késznek is nyilvánítottam,

Nyolc éve indultam először irodalmi pályázaton, számos díjat nyertem, közel négy tucat írásom jelent már meg válogatásokban, jelenleg is vannak munkáim elbírálás alatt. Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, gyertyát öntök, papírt merítek, igyekszem segíteni energetikai mérnökként végzett, de fizikatanárnak készülő lányomat és természetesen írok, írok, írok...

Csecsemősírás a sötétben...

...miért fehérek a falak? Az én falam zöld, a bútorok, a szekrényem barna és a fotel, a kanapé kárpitja is zöld, sőt a sötétítő függönyöm is... Itt a szekrény sokkal kisebb és fehér, és az ablak sem szemben van az ágyam fejével, hanem itt a jobb kezem fölött... Megint kórházban vagyok... Mióta vajon? Egy órája? Az nem lehet, mikor a szobámban feküdtem éppen kelt a Nap, látom az ágyamból, ahogyan kibukkan a közeli domb fölött, most pedig alkonyodik, megnyúltak az árnyékok... Hol vannak a hiányzó órák? Vagy ez nem is ugyanaz a nap? Akkor hol vannak a hiányzó napok?

... a mosolygós nővérke vacsorát hozott, szalámi, kockasajt, tea és egyetlen zsömle. Éhes vagyok. Mikor ehettem utoljára? Talán ma nem is?

... teljesen besötétedett, a másik ágynak még mindig nincs lakója. A folyosón halk zsibongás, majd csend és sötétség. Felgyújtom a villanyt, kibotorkálok a mosdóba. Rendes hely, a szomszéd két-ágyas körteremmel közösen osztozunk a zuhanyozón és a WC-n. A lányom ilyen kollégiumban lakott egyetemista korában, igaz ott hárman-hárman voltak. Biztosan a lányom intézte, legutóbb négyen voltunk egy körteremben vagy hatan... és ott volt az a

bolond nő, aki felvágta az ereit, soha nem bírtam az ilyesmit...

... a lányom éppen külföldön van, tehát nem ő hozatott ide, talán valamelyik szomszéd... Az lesz, az a gonosz boszorka Seresdiné, az alsó szomszéd. Tudom én, hogy meg akarja szerezni a portámat, mert az ő udvara kicsi és fóliasátrat akar felhúzni, abban van most a pénz... Vajon most mibe tudott belekötni...

... ezek bolondnak hisznek engem! Pedig nem vagyok bolond, csak öreg! Ilyenkor már feledékeny az ember. Elfelejtí miéért indult ki a konyhába, nyitva marad az ajtó, otthon felejtí a pénztárcáját, mikor a boltba indul. Nincs ember a földön, akivel ilyesmi elő nem fordulna, még fiatalal is, nem ilyen öregaszonnyal, mint én. Igen, már elmúltam ötven..., mennyivel is? Elég sokkal kellett, hiszen már a lányom is elmúlt ötven, mikor is? Tavaly? Tavalyelőtt? Milyen évet is írunk most? Majd megkérdezem a nővérkét, hogy milyen nap van...

... kivirradt, mennem kell kiengedni a tyúkokat... meg a disznónak is kéne adni enni és a tehén meg a bocija... nem, nem, ők már nincsenek meg, eladtuk őket... Eladtuk a Rózsi tehenet a kis Bimbóval együtt, hogy sírt a kicsi unokám... A kicsi unokám, a kicsi unokám, azt mondta a lányom, hogy egy új kosztümöt vesz, mert diplomás lett az unokám... De

ha már diplomát kap, akkor nagy..., akkor nem sírhatott a múlt héten a rózsabokor alatt, hogy miért viszik el a Bimbót, mikor az az ő barátja... A lányom sírt a bokor alatt, vagy a szomszédlány, a Klári? Nekem is volt Klári nevű barátnőm, a lányomnak is... vagy csak nekem? Hány éves az unokám? Három vagy huszonhárom? Van egyáltalán unokám? Vagy csak a lányom? Nem, nekem egy fiam van csak, egy picike fiam, most született, még kékes a szeme, de rengeteg haja van és mosolyog rám. Egyetlen gyermekem, kicsi fiam...

... odakötöztek az ágyhoz, kaptam valami szurit, azt mondta Zsuzsa nővér, hogy átmentem a gyermekágyas osztályra és a szoptatáshoz vitt babák közül kikaptam egyet, alig tudták elvenni tőlem, szorítottam, hogy nem adom a fiamat... De hát az az én fiam volt, mégis elvették tőlem! Engem meg hozzákötöztek az ágyhoz...

... szörnyű, mikor így összekeveredik az ember fejében az idő. Az a baba itt a kórházban tényleg nem lehetett az én fiam, hiszen ő meghalt. Meghalt már nagyon régen... a lányom utána született... hány évvel is... hárommal... nem, majdnem négyvel..., akkor voltam 29 éves... most sokkal több vagyok, mert van már unokám is, aki vagy hároméves, vagy huszonhárom éves... Zsuzsika, drága, megmondaná hány éves vagyok ?

– A nyolcvanhetedikben van, Szabadi néni...

... valami nem stimmel, biztosan rosszul tudja Zsuzsika, hogy hány éves vagyok... Mikor az unokám született a lányom is 29 éves volt, mindig jó voltam számtanból, hiába csak hat osztályt végeztem... Mikor az unokám született, legalább 58 évesnek kellett lennem, lehet, hogy a dédunokám hároméves... de hát ő nem sírhatott Bimbó miatt, őt még akkor adtuk el, mikor az uram élt, ő meg már három éve halott... Halott, mint az egyetlen gyermekem, kicsi fiam...

... hallom, hogy sírnak a babák, így sírt az én pici fiam is... és én nem tudtam megszoptatni, nem volt tejem... mikor a lányom volt pici, akkor volt, persze hát van lányom... és van egy fiam... volt egy fiam... Tudtam, hogy fiam fog születni, nem is készültem lánynévvel, mert tudtam... csak azt nem tudtam, hogy szoptatni nem tudom majd... de volt valami tápszer, vízbe kellett keverni... kiskanállal ette, olyan mohó volt... elfogyott a tápszer, a faluban nem lehetett kapni, a város messze volt, csak reggel, meg délután ment oda vonat, az uram dolgozott... egyedül voltam... tudatlan voltam, tehetetlen voltam, az egyetlen kicsi fiam pedig sírt, mert éhes volt...

... éppen benéz a Hold az ablakon, akkor este is így volt... Ősz volt, kora ősz, szeptember 19-e... A kisfiam, nem az egyetlen gyermekem, csak nagyobb

gyermekem és egyetlen fiam még két hónapos sem volt... szegények voltunk... egy kis égrenyíló vályogviskóban laktunk, építkezésre spóroltunk... Az uram éjszakára ment dolgozni a városba, a gyárba, reggel kapta a fizetését és hozta is a tápszert. Receptre adták a gyógyszerárban, azt is vitte magával, úgy gondoltuk, a maradék estére és reggelre éppen elég még... Az én kicsi fiamnak páratlan étvágya volt, kevés lett a tápszer és ő még mindig éhes volt... Átmehettem volna Boriskához, az ő kislánya is ugyanazt a tápszer kapta, nem is volt másik, biztosan adott volna annyit, ami még reggelre is elég. Boriska anyja zsugori vénasszony volt, hiába nagygazdáné volt... Talán azért nem mentem, mert nem akartam ezredszer is végighallgatni, hogy miért nem mentem az ő fiához, most nem kéne abban a viskóban nyomorognom, láthatom, milyen nagy házat épít a fia. A fia, az a részeges, erőszakos gazember! Csak a nyár elején vett el valami távoli falubéli lányt, de szegény már másodszor szökött haza a szüleihez a verések elől... Bezzeg az én Miskám, őt kenyérre lehetett kenni egész életében... Az én kicsi fiam sírt és nem tudtam megvigasztalni, hiába ringattam, énekeltem neki, éhes volt... Nem volt tejem, nem tudott szopni... Édesanyáék tartottak tehenet, délután hozott át nekem egy nagy kannával... Öntöttem a cumisüvegbe... Milyen mohón itta! Éjszaka még nyugodtan aludt, de reggel már hányt... És utána

már szinte folyamatosan... A tápszer sem maradt meg benne... Az anyatej se... Vilmával egy napon szültünk, lefejte a tejet, nagyfiával naponta átküldött egy kis üveggel, az én kincsem mohón benyelte... aztán kifordult belőle... A doktor úr beutalta a városba, a gyerekkórházba, de ott sem tudtak vele mit kezdeni, pedig még Amerikából is hozattak neki gyógyszert... Karácsonyig tartott ki... Nem is volt nekem soha többé ünnep a karácsony...

... aztán megszületett a lányom... okos, szép, egészséges kislány, de a kisfiamat soha nem tudta pótolni... Unokám is van, kettő, két lány... Itt jártak nálam, a nagyobb itt hagyott az éjjeliszekrényen egy képet egy babáról... mintha a kicsi fiam lenne, de az nem lehet, akkor még nagyon drága volt a színes fénykép... Ez a dédunokám lehet, csak nem tudom, hogy fiú vagy lány... Nem lehet dédunokám, összevissza szaladnak a gondolataim, hiszen a lányom is csak most kezdte az iskolát, majd lesz unokám, meg dédunokám, de addig még sok-sok év telik el...

... kérdezte a doktor úr a városi kórházban, hogy mit evett a fiam, megmondtam neki a tápszer nevét, kérdezte, hogy egyebet nem adtam-e neki, vagy más etette-e... Senki nem etette rajtam kívül, ez igaz volt... Julcsa tehén tejéről hallgattam... Ha bevallom, talán meg tudták volna menteni a fiamat? Több mint hatvan év eltelt, most már mindegy is... Eltemettem

magamban... Csak mióta ez a betegség... Időnként visszaugranak olyan emlékek, amikről azt hittem, már teljesen elfelejtettem őket...

... egy idős, ősz hajú férfi hívott, állt egy fehéren világító ajtóban és integetett... először azt hittem, Miskám az, hasonlított rá, de fiatalabb volt nála... a fiam volt, ilyenforma lenne, ha élne...

... be kellett volna vallanom a doktornak a cumisüveget...

– Jó reggelt kívánok. Szabadi Viola vagyok, az édesanyám állapotáról szeretnék érdeklődni...

– Jó reggelt kívánok, Zsuzsa nővér vagyok... Sajnos, az édesanyja szervezete feladta... hajnalban eltávozott... Be tudna jönni a délelőtti folyamán... ?

Mária HS

Budapesten születtem 1952 tavaszán. A nagybetűs Életbe azzal a mondattal indultam, hogy egy könyv mindig legyen nálam.

Két éve írok verseket, jól-rosszul, döntse el a kedves olvasó.

Internetes portálokon találkozhatnak az írásaimmal, nagy örömmre az idén több újságban, és öt antológiában jelentek meg.

Vagyok a Földnek egy illatos virágja.
Vagyok egy Nő.
Vagyok valakinek az egyetlen...

Emlékedre...

Akár a nyár az őszben, hirtelen
tör rám az illatod, és érzem ízét
a nyárnak, elmúlt, miért oly bőszen,
nyelem a kesernyés, sós utóízét.

Egy régi dal, egy alig szerelem.
Talán, ha barátság marad csak, gesztus,
de a csókod ízét még keresem.
A szakítás nagyon fájó, drasztikus.

Csikorgás, fájdalomnak emléke.
Hisz egyszerre volt jelen a négy évszak.
Olyan volt az érzés, mint Vivaldi
zenéje, vonók sírva kacarásznak.

Talán, ha tudnám, hogy vársz rám valahol,
könnyebben viselném hiányodat...

Égi lámpás...

Sötét volt már a Hold, régen felkelt,
kísért a borongós gondolatommal,
ahogy a tónál vártam a reggelt,
figyelni kezdtem elszánt uralommal.

Kecses mozdulatával uralta
a tó tükrét csodálatos fényével,
beragyogta a tájat, szavalta
magának, hogy „este van” reményével.

Várta a játékot, hogy hullámok
fodrosra varázsolják a parkettet,
szél zenéjére lassan mozdulók
a Holddal és táncával kizökkentett.

A nappali szomorúság távol,
a tóban „Holdbalerina” táncolja
a sziluettét végleg elbájol...

Hogyan...

kéne elfelejteni téged, hogy végleg
a harmónia legyen jelen bennem
nagy káosz van, kimutatta a gyorsmérleg
reménytelen érzés, ki kell pihennem.

Minden egyes percben, amikor csak látlak
részem van érzelmi kirándulásban
ahol fájdalomhoz vezetnek a szálak
befáradtam már a koldulásba.

Szeretni megtanultam régen érzéssel
de nem tudom, hogyan kell felejteni
és együtt élni a kínos ismétléssel
fekete felhőkre kéket festeni.

Kijártam az élet iskoláját régen
Te megbuktattál, mert magamra hagytál...

Csak csendesen

Add tudtomra az indián nyárban,
hogy tart még a szerelem, hivalkodni
nem kell, szépen, szelíden, ha lobban
az érzés, ölelj lágyan, nem kell szólni.

Tartson, míg elér kezed a kezemhez,
kissé remegve azt érzem csak,
vágynak kötődik még az életemhez,
engedd, hogy sütkérezzem, vágyódjak.

Szállnak sóhajok, vágyom érintésed.
Mégis hagyom a perceket élni,
hiszen a szemembe nézel, idézed,
amiről regényt lehet mesélni.

Ha eljön az este, csak csendesen
karolj át, és szerelmesen bújj hozzám,
ha valami bánt, kedvesem, mondd el.

Lelked megnyugszik, add jelét a vágynak,
utazzunk el a mámor vonatán,
ahol kéjjel szótt szivárvány vár reánk.

MIHI

A költészetem
bódítja az eszem,
ha a szavakat összeteszem.
Sokszor nem tudom előre
mi jön ki belőle,
mégis újra és újra megteszem.

Folyik a papírra
eszmém gondolata,
készül agyrémem írásos változata.
Formálódnak a mondatok,
agyamból dőlnek a gondolatok,
hiszen költő vagyok.

Légzési zavarok

- Doktor úr, légzési zavaraim vannak.
- Milyen sűrűn jön elő?
- Általában egy hónapban egyszer.
- Vetkőzzön le, megvizsgálom. Nézze, nem vagyok biztos a dologban – mondta kis idő elteltével –, még különböző vizsgálatokra lenne szükségem. Volt a családjában valakinek hasonló betegsége?
- Nem tudok róla.
- Vagy valakinek a tüdejével problémája?
- Nem tudok róla.
- Kicsit magas a vérnyomása. Szed valamit?
- Nem is tudtam, hogy magas...
- Tehát nem. Tudnom kellene, mikor jönnek ezek a légzési rohamok.
- Úgy hónap vége felé.
- Mikor pontosan?
- Amikor megkapom a fizetési papíromat.
- Ebben a hónapban előjött már a légzési zavara?
- Még nem, mert nem nyitottam ki a fizetési borítékot.

- Ne vicceljen, csak nem azt akarja velem elhitetni – zsörtölődött az orvos –, hogy a boríték kibontása után történik az egész?
- De, így van ez, kérem. Valóban! – mondtam erélyesebben, és mereven a szemébe néztem.
- Hah, ezt szeretném látni! – szólalt meg némi hallgatás után.
- A légzési rohamomat?
- Nem azt, a fizetési borítékját!
- Itt van nálam.
- Adja csak ide!
- Ez lenne a betegségének az oka? – kérdezte fennhangon és közben skubizta a borítékot.
- Ehhez tudnia kell, hogy borzasztóan kevés a fizetésem.
- De ez nem okozhat légzési zavarokat!
- Figyelmeztetem, doktor úr, óvakodjon a fizetési papírtól!
- Ez nem riaszt vissza. Nem hiszek ebben a hókusz-pókuszban.
- Ez nem hókusz-pókusz.
- Ugyan már!
- Én figyelmeztettem!

Odaadtam neki a borítékot. Az orvos néhány másodpercig kezében forgatta, nézegette, hátha felfedez rajta valamilyen különlegességet.

- Akkor, ha megengedi, kinyitnám – mondta, majd bizonytalanul rám tekintett.
- Rendben, a saját felelősségére! – feleltem, nem leplezve az izgatottságomat.
- Ne vicceljen, mi történhetne?
- Nem tudom önnel mi történik, nekem légzési zavaraim vannak.
- Úgy-úgy? Na, figyeljen, most kinyitom.

Valóban nekilátott a boríték felbontásához. Kezébe vette a borítéknyitót – fából készült fakést –, és óvatosan kivette az összehajtott papírt. Széthajtotta és elkezdte nézegetni. Az arca egyre jobban elsápadt, hirtelen a nyakához kapott a kezeivel, levegőért kapkodott, a fizetési papírt kiejtette a kezéből.

- Segítség, nővérke, segítség! – kiabáltam kifelé.

Séta a budapesti állatkertben

Kezdődjön el sétánk az állatkertben!
Bemutatok egyes fajokat rímes sorrendben.
Itt láthatjátok, ezek a kehelyállatok!
Ha még nem láttatok ilyet, leesik az állatok.
Vegyük például a fordított medúzát,
ő éppen háttal egy medencét úszik át.
A talajlakó medúza néha ér csak földet,
mert állandóan kerget egy talajlakó hölgyet,
de ezt lefűlelte az ő drága párja és kiállt rája:
Úgy belerúgok, hogy földet se éri a lába!
Henyél a diadém tengeri sünn,
rajta fekszik a fésűn.
"Késűn" vette észre,
hogyan ez nem a felesége,
kapott azonnal észbe,
s ijedtében rámászott a drótkefére.
Van itt egy a lábasfejűek között,
aki az illemszabályokba ütközött.
Lábas helyett fazekat tett a fejére,
majd elúszott a fenébe.
Ez a közönséges tintahal, erkölcsileg romlott,
a sok tintától a vízben megingott,

majd addig csellengett,
amíg a vízbe nem szellentett.
Az algázó turbáncsiga fején turbán,
hülyén néz ki – mondhatnánk: durván.
Ez cseppet sem csigázta fel az idegeit,
legalábbis egy ideig...
A hólyagkorall felfújta magát,
belekezdett éppen egy dalba,
amikor beleakadt az ikrás kőkorallba.
Ez felsebezte őt, és eldurant egy pillanatra.
Sietett felé a pumpáló Xenia, fújta belé az oxigént.
Sajnos nem sikerült megmentenie szegényt!
A csontvázpók sokáig nem evett,
ami a veszte lett.
Kettő rákfaj mindig együtt van:
a pisztolyrák és a pálmátólvaj.
Kettőjüktől retteg a környék, s vétek,
tőlük származnak a legtöbb bűncselekmények.
Vagy nézzük csak, itt vannak a rovarok!
Sok jót róluk mit mondhatok?
Mérgező lett a mogorva botosáska,
mert belelökte valaki őt a sásba.
Megmondta neki valaki előre,
ha továbbra így éldegél, stafétabot lesz belőle.
Futóversenyeznek a diszkoszhal,

de megelőzték egy diszk-hosszal.
A kardinális hal bíborszínű palástban
ücsörög a lakásában.
Tátottt szájába megy bele a papi,
a napi hapi-hapi.
Fodrásznál van a kócos csikóhal,
kivasalták, így egyenes lett a csikóhaj.
Az algaevő csíkhaj olyan sokat úszott,
elfogyott a festékje, csíkot nem is húzott.
Vessétek szemeteket a kerti boára!
Szegény rácsavarodott az oboára.
Lenyelte a hangszer – nem tétovázott –,
a boalánynak ekképpen oboázott.
Kapcsolatot keresett a szőnyegmintás pítón.
Furcsa ez a szőnyeg-pítón viszony!
Ügyetlen volt a csóka,
rádólt a kancsóka,
ráömlött a pityóka,
elfogyott az itóka.
Fennhangon szólt a marabu:
Szomorú vagyok, mar a bú.
Évekig tanultam hiába,
ma sem tudok arabú' –
megyek vissza Afrikába.

Mráz Erzsébet Irma

Gyermekként kerültem Hajdúnánásra, Nyírmihálydiban születtem. Közel 40 éve tanítok. Régóta írok verseket, de csak 2006-ban sikerült megjelentetni azokat.

Antológiákban, mesegyűjteményekben és két önálló kötetben jelentek meg eddig írásaim: *Versvirágzás* és *A hegycsúcs messze van* címmel. Az utóbbi időben írtam szonetteket, novellát, verses mesét is. Fontos számomra a család. Életem tragédiája: édesanyám halála.

Aki többet akar tudni rólam, érzéseimről, gondolataimról, olvassa írásaimat!

Az élet útjain...

Az élet útjain
Kóborol egy vándor.
Néha gyorsan halad,
Máskor visszatáncol.

Talán szerették is,
Néhányan biztosan,
Akik tudták róla,
Hatalmas szíve van.

Meg-megtorpan olykor,
Mert sok az akadály,
De erőt gyűjt csupán,
Hisz haladni muszáj.

Segít, ha segíthet,
Ott van, mikor baj van,
Nem kíméli magát,
Ő támasz a bajban.

És legyőzi ezt is,
Megy előre bátran,
Hisz az erejében,
És hisz a csodában.

Túl az útja felén
A vándor megpihen.
Emlékek közt kutat,
Számot vet, azt hiszem.

Egy győzelem után
Elégedett, boldog,
Visszanézve látja,
Félelemre nincs ok.

Arcán huncut mosoly,
Ráncolja homlokát,
Újra átéli most
Életét, a csodát.

Nem félt, nem mutatta,
Csak küzdött keményen,
Ha meg is dicsérték,
Hallgatott szerényen.

Aztán indul tovább,
Útja nem ért véget,
Tartogat az élet
Számára még szépet.

Megbántották néha,
Szídták, irigyelték,
De a háta mögött,
Szemébe nem merték.

Már megyek, indulok,
Mert rohan az idő,
Én még mindig hiszem,
Szép lehet a jövő.

Csodálkozva bámul...

Csodálkozva bámul a Hold
 Le a folyópartra,
 Hánykolódik a nagy folyó,
 Ha nem is akarja.

Korbácsolja a téli szél,
 De nem hagyja magát,
 Folyik a harc, és nem tudni,
 Ki nyeri a csatát.

Bömböl a szél, újra támad,
 Érzy, nem nyer könnyen,
 A dermesztő, hideg télben
 Kicsordul a könnyem.

Nézem az elemek harcát,
 Habzik, tajtékzik a folyó,
 Azt senki nem veszi észre,
 Haláltáncot jár egy hajó.

Én látom csak.
 Kiszolgáltatott nagyon.
 Tehetetlen!
 Szomorúan bámulom.

Nehezen enged a kötél,
 A szél el akarja tépni,
 A kis hajó a sorsát várja,
 Nem tud a szél elől kitérni.

Szegény hajó táncol, járja,
 Ahogy a szél fújja,
 Aztán pihennek egy kicsit,
 És kezdődik újra.

Végül szakad a kötél,
 Győztesen füttyent a szél,
 Vergődik folyó, hajó,
 Ez a sorsa, már nem remél.

Ez az élet:
 A víz harcol a széllel,
 Mindegy, ki győz,
 De a hajó borul fel.

Szomorúan bámul a Hold
 Le a folyópartra,
 Nem találja már a hajót,
 Nincs, csak pár darabja.

Nádassy József

Előszavak verseimhez:

Sokkal radikálisabb, elszántabb verseim is vannak az itt leadottaknál! Rengeteg reális írásom van tartalékban -- már amelyeket az előző rendszer titkoszolgálata és a balsors el nem kobzott, pusztított!

Nagy László költő-műfordító-képzőművész biztatása tovább fokozta egyenességre, igazságra, konkrétumokra hajlamomat, törekvésemet, melyek miatt az állítólagos rendszerváltozás után is sok övönalulit és felület kapok...

Óriás vagy Anyám

Óriás vagy Anyám
szent helye szívemnek
gépeknél erősebb
helye életemnek
elvitt most Tőled
kéjenc sors ördöge
elvitt Tőled Szülőm
szélnél is messzebbre
Mégis villansz, villansz,
villansz és előjössz
minden egeknél
szélesebbre nősz
megjártatod ingemen
kékgyümölcs-szép szemed
átölellek /érte/
egy életem helyett

Te vagy a csend a zajban
Te vagy ki elkísérsz
s megvédsz a harcban
Te vagy a szó a szív
Te százezerszer tiszta
ki felbolydulsz bennem
a bajban s majd a sírban

Vezess Anyám vezess
vigaszom városa
betűzőm nyomdokod
mindenség igaza

Hatalmas Vagy Ember Vagy
zöldebb a mezőknél
zöldebb a nyersfüvek
pehelydús mézénél

Egyre zöldebb-becsesebb
zöldebb minden zöldnél
virágzol, magasodsz
nősz az életemért

Te ki fényeddel
elárasztod a mindenséget
Te ki fényeddel rátalálsz
elveszett fiadra
Üdvözlégy Neked

Te tűzben is eleven
világító vihar
vonatom vonata
barlangom békéje
bűneim bánata
/száraz-kín-éltem csordulása/

Anyám Szívedbe fojtom magam

Ilona füvek asszonya

nagyasszonyom
vékonyka kertem
vékonyka takaróm
még éppen csak
zöldülő hajnal
növény szemű kékségem
csokra
vállig érő viola
mezők csillaga
liliom
csatos rózsakéve
rózsa rózsával karba költve
szembebújt szalmavirág

dal a dallal egybekötve
kis cserényi csillag
széptavaszborzongató
váltig meleg
váltig csicsergő
margaréta asszony
arcomhoz érve fecskeszárny

ne búcsúzz
ne búcsúzz

Ha hazámra gondolok

Ha hazámra gondolok
több az már szeretetnél
több az már mindennél
ha hazámra gondolok
vérembe fordulok
szabadságra gyúlok
szerelemre gondolok
ha hazámra gondolok
(kezdek gondolni szerelemre)
kezdek hinni
csodába életbe
mert nem egyedül
ha velem a hazám
az egyetlen kedvesem
az egyetlen társam
tisztá nagyságom
tisztá gondolatom
hatalmas szeretőm
szeretlek hatalmasan
itt! kapaszkodom
érted vergődöm
hegy-völgy derekadban
élvezetben kínban
halálnagy magányomban
hazám el ne hagyj
folyószépséged
fafenséged
fűgazdagságod

versrész CSELÉDEK MAI CSELÉDEK
URAITOK VÍGAK
HERÉVEL HERÉLTEK
HOMORÚ HÁMOSAK
PÉNZÉRT LÁNYOSAK
LÁNGOSAK LAPULNAK
TÚZ
TÚZ
SZEMÉLYKOCSIBÓL ELŐKELŐ ÜZLETBE ILLAN A
HÖLGY
A MISKOLCI NEMZETI SZÍNHÁZ ELŐTT
HASÁN ÁTNEVET KOCSI NÉLKÜLI KÖLTŐRE
SZEME RÁCSEVEG
MELLE MALMA UNALMA
SEGGE HALMA
KÉRDŐ LEPŐDŐN
ÉMELYEG PIHELEG LEHELEG
SÉMA SUNYIN SUGÁROZ
MÁSİK KÍVÁNC SIN LÉTÉLYEG
LIBA VIRÍT
KÖLTŐ LAPÍT
LEPELYEZ
KITANULTAN ESIK EGYSZEREĞY ELÉ
A LEPEDŐSZEMÉT ETIKETTBE GÁNCSAIBA
BUKDOS A SISTERGŐ
A JAJMEZŐ
A DÍSZSÍR A KENGYEL

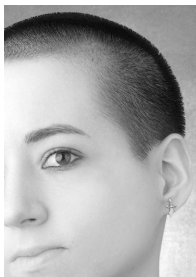
A MAJMOK KENGYELE LETT CSILLAGGYÉMÁNT
FELSZÚRT ÉS KILEBEGETT
SZÍVEKEN SZÍVELT RÉTRELÁTÓ
VIRÁGGYÖNGYÉL
KIKERICSRUBINT
A TELEVÉNYLAKOK ÁTKA HOGY A
GYOMRUNKRA MENT
A SZÉPSÉGNEK VÉLT RISZA
AJ A HAJNAL
CSÁMC SOGNAK MOST RAJTAM A HÓLYAGOK
N A G Y L Á S Z L Ó GYERE MARJ CSALÁNT
KÖZÉJÜK
SIVÍTS ADYSAT A KÉPÜKBE
EGY
VONATALÁJÓZSEFATTILÁSTLATINOVITSOSA
A HAMISGEREZDŰEK HÍVSÁGOS RECCSÉRE
MOHÓKÁJÁRA MANÓMOSOLYÁRA
SÉMA SUNNYOGÓ RAGYOGÓKRA
NEM HAGYHATSZ EGYEDÜL AZ
IMPOTENSEKKEKEL
NEM HAGYHATSZ EGYEDÜL AZ
IMPASSZÍBILISEKKEKEL
A SOVÁNYLELKEKKEKEL
A LOMPOSSZEMŰEKKEKEL
KIK NYÍLTSÁGOM SZŰKÍTIK SZÜRETELİK
VAN ÁM EGÉR FÉNYES ELÉG
RIM RAM

KERESZTEZ
53-BÓL MENNYIT NYÍLTÁL
FEKETE VASANGYALOK FORRNASK
FÖRTELMES FERGETEGFORGÓ SEGG SANDÁZ
KÖRTEFAR FARMERBASÁJT
SMINGLIZNEK A MELLEK
CSIPEK EME BIMBAJÁBA
AMA BIMBAJÁBA
ENNEK EGYBIMBAJÁBA
ANNAK SZÁJÁBAVÁJVA
CSILLAGCUKOR CSECSEIKEN ÁZIK VISÍT A
VÉRES KIELÉGÜLETLEN NAGYZÁSÁMÍTÁS
DE VAN VILLANYZÓ BŐRSZŐRPUNCICIMPA
FARKASRÉTI TEMETŐ
SÍRÓ MARGITHIMNUSSZAL
TEMETÉST majdnem LEKÉSETŐ RIMÁVAL
BUSZVEZETŐVEL
A J Ú D Á S V Í G S Á G A

a pedagógiának pedig befellegzett

betömni a kitömött iskolákat
tanítók se tanítványok
esti sötét tagozatok
nappali fekete tagozatok
választékos diákruhák
versszeretet papíron
költőszeretet tankönyvben is
elárulva
lázás semmittevés
mások gondolatainak bevallására
a parasztok és tuskók egyre
nagyobb számú odafigyeltetése
ODA
mindenki időtöltése
bunkók oltalmazója
tehetségek temetője
önálló érzésgondolat
örökmártír halottasautója
fordulj fel
mert fejtetőre állítva
se felelek érted

Pákovics Bernadett (Elisabeth L. Blake)

Különös dolog a vers. Kis dózisu tudatmódosító szer, én így hívom – belepiszkál az ember fejébe, mindenféle furcsaságra készíteti. Ráveszi, hogy metumba' beszéljen; szájába kecskerímeket ad; érzelteit a világ elé parancsolja. Bosszantó, igazán.

Persze ez nem jelent semmit. A próza is bosszantó a maga módján – függőséget okoz –, ennek ellenére szeretem, forrón, szenvedéllyel. A verset, a szerény, becsületes verset miért bántanám?

Csak egy perc –
Csupán magamtól búcsúzom
E néhány dalban...

A gyermekkor vége

Forog a világ, szédülök.
Pörög a két hinta; egyiket te hajtod,
A másikban meg én ülök.

Forog a világ, meg nem áll.
Leperdít magáról mindent, ami hamis,
Róla a gyermek-máz lemáll'.

Csillag-kupola

Utcaszerte lámpák gyúlnak,
Arany-szitáló világuknál észrevétlenné lesz
A messzi csillagraj.

Kajtató

Untalan bolygok
Kaleidoszkóp-napok
Csiganyál-nyomán,
Magamat mégsem lelem –
Pedig régen veszttem el.

Zsák a vak foltját

Láthatatlanul,
Ha csak lelkem foghatnák,
Tán ketten lennék.

Igazság

Deli mondatok
között csúf csak én vagyok,
de kimondatok.

Békétlenek

Emberi törvény: életed áldás, míg tudod, *elmúl'* –
Ezred-időnyit azért senki sem él szívesen.

Öntudatlanság

Hagyom, hadd szórjon szét a szél.
A nagyvilág hozzám beszél,
S egy árva szavát sem értem:
Üres gondolat a létem,
Nem rágódom, nem töprengek,
Nem izgatnak égi rendek.

Gondom elszáll, szél felkapja,
S mint gyermeket édesapja,
Pörgeti; messzire viszi.
Istencsönd vár, lelkem hiszi.
Lehunyt szemmel hátradőlök,
Megtartanak angyal-örök.

Hitvallás

Őszinte-némán
A Te utadat járom,
S viszlek magammal.

Védlélek

Torzon szélfürtté
Olvadva jársz előttem,
Takarván utam
Ezernyi kis kavicsát
Madár-lágy tenmagaddal.

Törj egészbe

Szoríts erősen,
Hadd jussak lélegzethez.
Legyek tündérsíp.

istenkép

messze esik az ég
még ránézni is fáj
sosem érhetem el
nem hozzá tartozom
dobozba bújok hát
ülök a sötétben
magamban beszélek
szépeket álmodom
rabommá lett folyó
rögvest tóvá apad
mókust fojtok benne
vére kékké válik

egész létezésem
relevanciát nyer
képedre formálom
magamat Istenem

Virrasztó

Álmaidat ki vigyázza ma éjjel, mennyei lélek?
Őrzik-e ajtaidat, míg odabenn alszol?

Aurora

Tűzzel s lélekkel
Az égboltra festi ő
Halottainkat.

Vadszelíd

Tó, napfény szállta.
Bogár, mozdulatlan-szép.
Együtt ver két szív.
Nincs félelem, nincs harag.
A kéz nem emlékezik.

Filigrán

Egy darabka csend
hullt ide szájamon át,
jaj, össze ne törd!

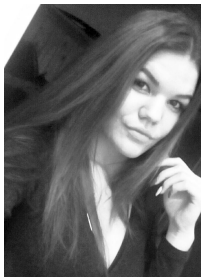
Záporúzó

Görgő vándorkő
Mohos tarkóján csorog
A nyári eső,
Szemembe tódul minden
El nem sírt örömkönnyem.

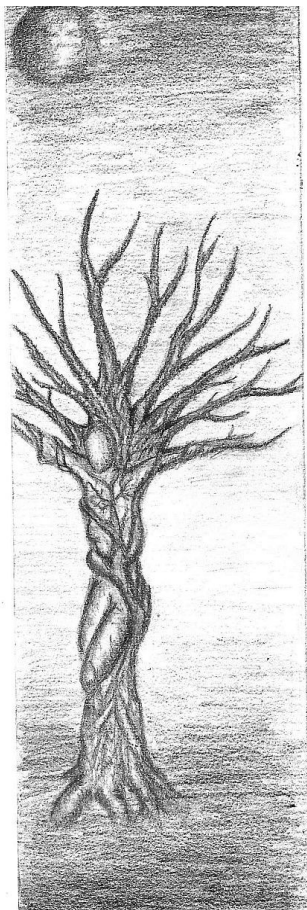
Kancsal, Ottfelejtett Idill

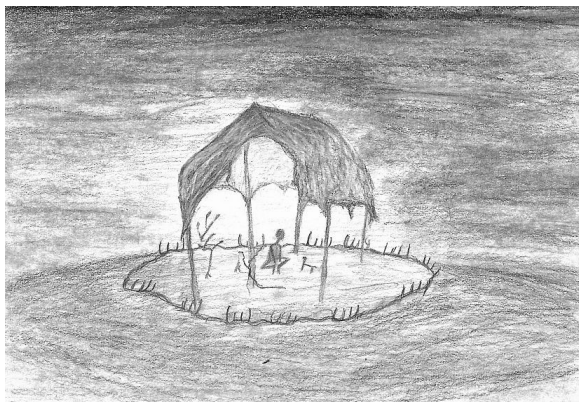
Ékes aranybrokkát fedi tónak e tündekirályát,
Meghajol, ó, a nagy ég, d' homloka ráncba szalad.

Szép Réka

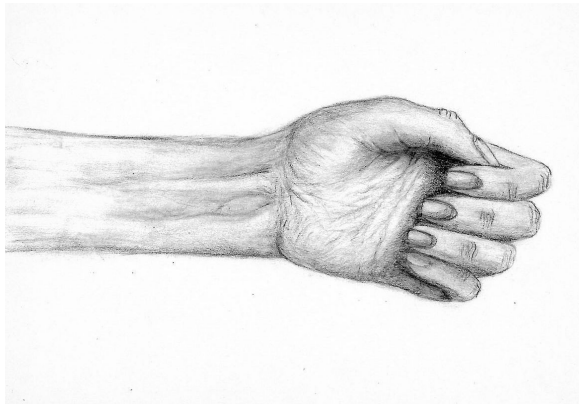

Nem vagyok a szavak embere...

Menedék

Kéz

Tóthné Telkes Csilla

Egy ideig azt hittem vége, s nemcsak az életem fogy el, de a hit is. Most mégis újra lelke van mindennek, és dalol az élet. Én hogy maradhatnék csöndben? Valami ősi erő készítet rá, hogy írjak. Harsányi Zsolt gyönyörű sorai remekül foglalják össze, amit érzek:

„A vers csodálatos dolog: kristályá változott indulat. Egy jegeczen veszi ki lelkéből a költő, s ha kivette, nincs a lélekben többé, hanem önmagában él tovább. ... A versnek is van vér szerint való őse, mint az embernek, és mint ahogy Ádám volt, első vers is volt valaha: a csodálatos alma a tudás fáján, amelynek tüzésben az isteni tudás édessége fanyarodik el az emberi nagyra törés keserűségével. A vers: az ember álma, hogy Istennel rokon.”

Letargia

Szürke eső folyt, könnyek.
Másoknak talán könnyebb?
Vagy őket is csontig vési,
Az élet, ez ócska, régi?
Mozdulok, unott, kopott.
Táncolok. Nem vagyok kokott
Tüllel a tincsen. Tangó? Az nincsen.
Én nem megyek el már innen.

Barátaim. Ellenségek?
Társaim. Veszteségek?
Hiába akarok. Égek.
Félek. Semmit sem érek?
Sebeim? Kikaparják.
Vágyaim? Betakarják.
Mit ér az élet végül?
Elvettek feleségül.

Gyermektől zajos az otthon,
Mindig van befőtt a polcon.
Örülsz, ha kattant a zár,
Mert van, aki hazavár.
Istenem keze még rajtam.
Nem tudom már, mit akartam.
Senki sem fogad el engem?
Lesz-e így méltó kegyelmem?

Bár minden újra a régi lenne!
Belehalnánk a szerelembe!
Akarnánk nevetni, élni.
S nem kéne örökké félni.
Igaz, ez rajtam is múlik,
Bírom-e a keresztútig.
Vagy feladom inkább, lassan?
Sohase hadd, hogy hagyjam!

Tudod, hogy van bocsánat... **/Válasz József Attilának/**

Bűnös világunk nem lát,
Nem tudja, hogy Te jó vagy.
Inkább alávalóknak
Hisz könnyű álmot,
Hitetlen ordasoknak.

Nem szeret, nem vigasztal.
Hamis az igazakkal.
Inkább leront, nem épít.
Üres üdvöt üvölt
Gonosz, otromba hangon.

Ígér időt és mámort,
Gazdag, ostoba Ámort,
Hazug, hiú szíveknek
Boldogság lopta kámfort,
S okot az irigyeknek.

Mi végre e nagy lárma?
Hiúságunknak ára
Visszaszáll a fejünkre,
Hiába vársz imára...

Vagy inkább térdre hullva
Imádkozz leborulva,
Hátha Isten meghallja,
Bűnbánatod akarja.

Kérlelj hát, ne panaszkodj!
Csak higgy, ne csalatkozz!
Szeresd, szeresd az Istent!
És légy hű magadhoz!

Bocsáss meg bárki másnak!
Engesztelj a világnak,
Szeretteid körében
Örülj a múltó mának!

Végül, ha jó az éjjel,
Ringatózz szenvedéllyel!
Ne félj többé a mától,
Búcsúzz el a világtól!

Élj tovább a szívekben,
Élj! S ott fönnt majd az égben
Találkozunk mi egyszer
Örökös szeretettel.

Őszel a kertben

Csipkebogyó pirul az ágon,
Vörösbegy ugrál fázón.
Apró tócsák a kertben.
Tükrükön ködmanó táncol.

Minden ritmusra mozdul,
Szélfútta cseppek a járdán.
Nap-súgta hajnali csendben
Zenél a körtefa árván.

Szeretem ezt a csöndet,
Rózsavölgyben a tölgyet,
Patakparton a hársfát,
Szarkafészkeknek várát.

A dió már kész a gubóban,
Pitébe vágyik a lelke,
Méz-illat úszik a szélben,
Mintha a kert tea lenne.

Sün szusszant lenn az avarban,
Megtöppedt körte az álma,
Apró kis cincérek másznak
Melegebb otthonra vágyva.

Milyen egyszerű, s szép ez!
Élet az őszi humuszban.
Erőnket dugjuk mamuszba,
S várjuk, hogy jöjjön a holnap.

Karácsony mindörökre

Pihéz a hó, puha pára
Takarja a tájat.
Csillagfényes fenyőfákra
Ködöt fon a sálad.

Csipke-szötte álomkabát
Takarja a tested,
Hogy elrejtse melőlünk,
Egyszerű szerelmed.

Betakargatsz, megmelengetsz
Minden drága szentet,
Szelíd égen jászolfényes
Birkákat terelgetsz.

A pásztorok rácsodálnak
Az angyali karra.
Zeng a szózat! Leborulnak
A fagyos talajra.

Napkeletről, ím a bölcsek!
Mirhát, tömjént hoznak.
Az arannyal mit kezdenél?
Hagyd a vándoroknak!

Szelídséged és jóságod
Dunnát vet a földre.
Bárcsak édes, szent Karácsony
Lenne mindörökre!

Tulok Teréz

Tulok Teréznek hívnak, és a zala megyei Zalasza-
barban lakom.

Tagja vagyok a nagykanizsai Takács László Iro-
dalmi Körnek, a miskolci Irodalmi Rádióknak, és a
budapesti Cserhát Művészkörnek. Eddig 30 antológi-
ában szerepeltem. Videót a miskolci Irodalmi Rádió,
a nagykanizsai és a keszthelyi városi televízió készí-
tett velem, és tizenhét oklevelet kaptam.

Honlapom és elérhetőségem: 1960314.5mp.eu

A magyar nyelvről (A Magyar Nyelv Napjára)

Magyar vagyok.

Te is az vagy.

Mi magyarul beszélünk.

Egymás között, veled ketten
mindig, mindent megértünk.

Szóljunk hát a magyar nyelvről,
melyet ma ünnepelünk!

Szép szavaktól. Mondatoktól
legyen szép az ünnepünk!

Nyelvtanát is jól tanuld meg!

Mert nem könnyű feladat,
hogy helyesen tudd használni.

Forgasd meg az agyadat!

Egy szó többet is jelenthet.
Nem mindegy hogy használsz!

A szavakat se ismételd!

Újakat kell találnod!

Magyar szívben magyar öröm,
magyar bánat tépdesi.

Ki nem tudja anyanyelvét,
nem képes ezt érezni!

Csak helyesen írd, és beszélj!

Tanuld meg jól a magyart!
A mondandód tiszta legyen!

Más nyelvekkel ne kavard!
Minden szó érthető legyen!
Beszéd közben ne hadarj!
Szavak végét sem harapd el!
Jó nyelvhasználó maradj!
Bármit mondhatsz, lejegyezhetesz.
Van elég szó a „tárban.”
Csak keresgesd és ráakadsz
előbb-utóbb. Csak bátran!
Sokat olvass, hogy minél több
magyar szót megismerj!
Ezt a kincset soha, senki
nem lophatja el tőled!

Király mellett amilyen szép
maga a királylány,
olyan a mi anyanyelvünk.
Mint égen a szivárvány, oly sokszínű.
Mint a festő kezében a paletta,
és a zene, ha magnó szól,
melyben bent a kazetta.

Beszéld, tanuld és évezd
a magyar nyelv dallamát,
hogy a szöveg ne csak ajkad,
a lelked is hassa át!

November 13. a Magyar Nyelv Napja.

Varjú Zoltán

Komlón születtem, egyszerű polgári család, második gyermekeként. Tizenkét éve élek Pakson, ahol sokak támogató szeretetükkel fogadtak be, és azóta, Paks lett a mindennapjaim része. Releváns irodalmi képzettséggel, nem rendelkezem és fiatal éveimtől eltekintve, csupán alig több mint két éve írok, ezt-azt. Eközben több Antológiában publikáltam, illetve saját önálló kötetem is megjelent, amely egy novellasorozat része. A legutóbbi hangoskönyv kiadványom, az Összetartozunk és a Magyarul minden Magyaroknak cím alatt érhető el.

A Cserhát Művész Kör tagjaként, nem olyan rég, Art-díjjal jutalmazták az eddigi publikálásaim és számos elektronikus oldalon, a hazai és a határon túli közösség egyaránt megtalál.

Nem kérhetem

Nem kérhetem tőletek, hogy ti is higgyetek
abban, amiben én, mi mind összetartozunk.
Akkor is, ha nevetnek rajtunk gonosz Istenek,
testvér tör ellenünk, és egymás ellen harcolunk.

Nem kérhetem tőletek, fejetekre hamut szórjatok,
hiszen jól tudom, ez nagyon nehéz dolog.
Magam se túl könnyen teszem meg,
és ettől minden nap egyre jobban sorvadok.

Nem kérhetem tőletek, hogy olyat tegyetek,
ami ellenetekre van és nem tennétek szívesen,
mégis vágyom rá, hogy őszintén szeressétek
e balsorsa-vert, magához hűtlen nemzetet!

Nem kérhetem tőletek, hogy ti is arra keljetek,
mily gyönyörű nap ébredt ma újra itt reánk.
Mert mindennél fényesebb, a gyémántnál szebb,
e földön páratlan hely a mi közös hazánk!

Nem kérhetem tudom, most mégis megteszem,
nem tántoríthat el ettől semmi sem,
se dölyfös dac-harag, se belső pánik-félelem.
Segítsd meg hazám és nemzetem, áldott jó Istenem!

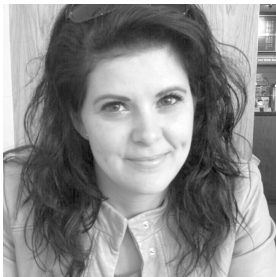
Nyári est

Édes álomra hajtja fejét a nyári est,
miközben sötét lepelbe borul az ég.
Majd izzón, parázsló szemeket fest,
s onnan tekint le ránk a Mindenség.
Ébenfekete vásznán az ezüst korong,
mint templomtoronyban a harang...
Úgy kiáltja messzeségbe kínjait a Hold,
Te mégsem hallhatod, hogyan dalolja
szirén énekét e csodás égi hang.

Aki hozzád szól

Én zabolátlan folyó vagyok, szélesebb
ordító orkán, ami néha túlon túl heves,
esőtől áztatott föld, télen kihűlt jeges,
zúzmarától fehér fűtengeren hajótörött.
Aki a magányos szívedre gyógyírt keres,
eme néhány papírra vetett sorai között
ad neked vigaszt, s boldog perc-örömöt.
Őszinte szavakkal gyógyítaná be azt a sebet,
amelyet nem gyógyíthat be más, csak a szeretet.
Mondd, mit adhatna néked ennél többet?
...ez a szerető szívű koldus, nincstelen nemes...
akinek mindene megvan, akihez Isten oly kegyes!

Vass Eszter

Sokáig kerestem, hogy ki is vagyok én valójában, mire rájöttem, hogy mi is az én életem értelme. Tudtam, hogy kell, hogy legyen valami, ami a szenvedélyem, ami célom, amiért érdemes élnem, ami kiteljesít, ami boldoggá és szabaddá tesz. Időbe telt, mire megtaláltam, pedig mindig is ott volt előttem. Imádtam és imádok olvasni, és minden elolvasott könyv után arról ábrándoztam, hogy bárcsak egyszer a sajátom is megjelenne. Mégis eltelt jó pár év, mire magam is eljutottam oda, hogy papírra mertem vetni a gondolataimat. Utólag már mondhatom, hogy az első mondat leírása volt csak igazán nehéz. Az írással szárnyra kaptam, és megtaláltam önmagam, találtam értelmet és célt az életemnek. Hogy írhassek, hogy az írásaimmal szórakoztathassak, és hogy gondolatokat adhassak át embereknek történetek formájában.

Színekkel megtöltött dallam

Hogy azt kellett volna mondanom rá, hogy öreg? Kacagott volna egy nagyot, talán még a fenekemre is csapott volna, közölvén, hogy ne vicceljek vele. Majd akkor lesz ő öreg, ha a világ megszűnik létezni, ha a virágok illatozni, ha a hamvas rét buja növényzettel már nem kápráztat, ha majd a fiatalság íze már nem érződik a szájában. Majd akkor lehetek én olyan szemtelen, hogy öregnek hívom őt. Mert ő soha nem fog megöregedni. Nem számított a ránc, a barázda az arcán. Büszkén viselte. Büszkén, mert azt mondta, ez az egyetlen élő bizonyítéka minden egyes csodának, melyben része volt az életében. A fájdalom, az öröm, a kettő közötti állandó utazás minden egyes megállóját ő bizony büszkén viseli. Számára nem lehetett semmi sem fekete vagy fehér. Színesnek akarta látni a világot. Színesnek, mert hitt az erejünkben. Hitt abban, hogy ha valamitől összeesel, valami majd felemel. Ne legyél szürke, azt mondta. Nem számított, hogy a tea csésze már remegett a kezében. Nem számított, hogy már nem látott vastag szemüveg nélkül, és nem tudott járni még bottal sem. Nem számított, hogy nem látott ki az ablakon, hogy egyetlen élete csak a mindennapi túlélés maradt. Mert imádta az életet. Imádta, hogy reggel

van. Imádta, hogy ha kinyitotta a szemét, látta maga körül a fényeket. Hitt abban, hogy minden egyes napnak értelme van. Hitt a fiatalságban, hogy egy idő után már nem öregszel, mindig fiatal maradsz. Azt mondta, emlékezzek arra, hogy csak a testünk öregszik, de a lelkünk soha. Az élet lehet, hogy rád kényszeríti, hogy mindent bonyolultnak láss. Hogy minden halvány legyen vagy sötét. De ha becsukod a szemed, és hallod a dallamot, szárnyra kapsz. A dallam elrepít. Mert a dallam olyan, mint a lélek éneke, mint a legszebb ritmus, mint a leggyönyörűbb zongorajáték. Hogy ott zenél, ahol csak az ő hangját hallod meg. Hogy ott lejt énekét, melyet csak a te füled hall dallamosnak. Hol a szomorú rap-szódiát játssza, hol a vidám melódiát. Hol könnyeket hullajtasz tőle, hol táncrea kapsz. De én tudtam, hogy semmi sem lehet örök, senki sem maradhat örökké fiatal. Nem akartam hinni neki. Nem lehet, hogy ilyen élet mellett ennyi fájdalmat képes elviselni. Nem lehet igaz, hogy nem elkeseredett. Talán csak miattam mondja mindezt? Azt hittem, hogy nem akarja, hogy őt szomorúnak lássam és mindent csak kitalált. Örültem neki, de csalódott is voltam. Én őt akartam, az ő érzéseit. Fájdalmas volt ránézni. Könnyeket hullajtottam, miután találkoztunk. És ha könnyeket hullajtasz, akkor búcsúzol. Lezársz magadban valamit. Elsiratsz valakit. És ha ránéztem, nem láttam a színeket. Szomorú voltam, és belül ma-

gányos. Nem értettem jókedvét, nem értettem élet-szeretetét. Mégis, most ott állok, ahol a virágok mindig illatoznak. A színük virít a vakító napfényben. Sehol sincs fekete, vagy fehér. Olyan, mint egy tavaszi rét. Olyan, mint az ifjúsága. Olyan, mint a fiatal-sága. Mint az élete. Örök, ifjú, kerek és tarka. Pompás és sokszínű. Ami még végső nyughelyén is az életet hirdeti. Hogy túlélj, hogy remélj, hogy élj. Hogy érezd minden egyes levegővételnél, hogy újjá-születsz. Hogy valami nagyszerű most jön létre benned. Ne sirass majd engem, erre kért. Engedd csak szabadon tomboló lelked, mert ő mutatja neked az utat, merre kell menned. Ő tartja a fáklyát a sötét éj-ben, ő simogatja majd hajadat a hajnali szélben, ő biztat, és vigasztal, mikor mindenki bánt, és ő örül neked a legjobban, mikor senki sem lát. Mert lehet a zongorád bármennyire is kétszínű, te töltöd meg szí-nekkel a szerzeményedet. Halld hát a dallamot, az édes melódiát, a keserű nótaszót. Gondolj rám örömmel, felhőtlen színekkel.

Vidákovics Csaba

„Élet-pillanatok,
miket csak kiírtam magamból”

Itthon otthon Az én Paksom

Hol még szól a magyar szó
Hegy kerít, s nem sorompó
Hol egy a szív, a törvény, a jó
Még akkor is, ha sajog a hát
Mert a hit, a büszke tartás való

Eltévednem itt nem lehet
Mosolyban segítik kérdésemet
S mikor talpam alatt porlad a rög
Egy az az út, ősz és örök

De most itt állok én
Szeretett honom kellős közepén
Itt, hol először látta szemem a fényt
Itt, hol először csiklandta orrom a dunai lég

Létem kicsiny kis városa
Minek, talán, neve is kurta
Róma hagyatékát, Árpád átírta
Majd a svábok új fészket
Csak a négy betűt róttá

Perdülve kígyózik itt Dunának habja
Atomot dolgoztat a két betonkocka
Kétkezi munkások szorgos hazája
Sánc nevű löszünket hegygé avanzsálja

De emléket őriz még itt néhány utca, otthon, tér
Egy megtért vándor szívet melenget keblén
S bár néha egy fáradt lélek sétája ez
Örömben tölti fel testemet, lelkemet

Induljunk hát, csukjunk szemet,
nyissunk lelket, szívet
Lépéseink a Dunánál kezdődjenek

Ódon falak őrzik a szunnyadó síneket
Vonat rég nem jár, elvitték már az öntvény
gépelemlékeket
Üres a resti is, máshonnan indul a nagy utazás
Már csak álmokat dédelget a vasútállomás

Néhány lépés, és szemünk előtt téglák, téglák, téglák
Füstöt feledő kémény, szárító kalodák
Pedig innen épült kis hazánk
Belőlük a falak
Mik otthonainknak tetőt tartanak

Odébb, már más az a táj
Hosszabbra nyúlik a látóhatár
Az Imsósi fái adnak keretet
Kövek közt a folyó szeli ketté a teret

Lent a móló csobogó csendjében
Árván szunnyadó csónakok gyűrűjében
Egy tutaj s hajó násza áll
S rajtuk nem zenél, ki kompon áll

Felettük katlanban szorult néhány épület
Teraszuk hívogat, illattal csábítják orromat, bendőmet
Halat a Dunából, sütnek, főznek
Itt készítik a messzi földön híres halászelevet

No de útra fel, indulni kell!
Vár még ezernyi szebbnél szebb hely

Egy kápolna kapaszkodik a domb peremébe
Gyógyító Szent Rókus emlékére
Híveit várja, egy üdvözítő misére

Amott egy pap-tanya őrzi szőlejét, pincéjét
Az egykori gazda titulusa ragasztotta nevét
A barokk kor faragta rá a falak s ablakok ívét
Már messziről dicsekví fényűző szépségét

Ketté válik az út, s egy kert őrzi totemét
Csillagot hullajtott könnyező szemén
Lábánál kőtáblán néma emlék
Egy vitatott múlt hőseit ma már felednék

Pongrácz doktor háza is új életre kelt
Ablakai mögött az a sok művészremény
Vászonra kerül ecsetéből a kép
S a gyermeki szorgalom élteti a jövő zenéjét

A bölcs Deáknak szállásán is más a vendég
Hasonképpen a szomszéd, a régi rendőrség
Kíváncsi szemeket nyugtatnak az értékes ereklyék
A múltukat őrzik a falon a képek, az üveg szekrénykék

Szálló oldalaz amott a Dunának
Sok híres ember járta be a sorban nyíló szobákat
Nevét is egy vendégéről kapta
Ablak-szemeit a főutcának mutatja

Oldalában macskakő bújik alagútba
S ahol a fény újra úr, egy bárkát ringat habja
Amott a gesztenyesort lépcső kezdi meg
Közöttük padok, szerelemről mesélnek

Lépteim újra a főutóra érnek
Kort tagadó házak, felbukkanó emlékek
Hová tűnt a presszó, a mozi sem vetíthet
A templom erkélyén, már régen nem mindszeznek

De a templomok állnak, a lelkünkért élnek
S már épült egy új is, hol mások is férnek
Korunk angyalai új csúcsokat őriznek
Hadd mutassa az ég felé, óriás szívet

Izrael rég templomában, a papírra vetett tudás él
Drámák, versek, mesék töltik minden termét
Itt, ma már, a csend az illem
Kevés az a magyar könyv, ami itt nincsen

Lenn a könyvtár árnyékában
Nincs hiány a portékában
Minden hétnek keddjén és péntekén
Hangos tömeg zsibong az alkudozás terén

Hosszú utam közben, száraz már a torok
Gondolok egyet s Cece felé fordulok
S ahogy a domb feléhez érek
Présházak sora kísért meg

Falu ez a város magvában
Nem úszik már a sárga sarában
Okos volt itt a sok szorgos boros gazda
A pince homokját, a ház falába tapasztotta

Szomjam itt, most, gyorsan csitul
A hordóból a siller csordul
Feledjük már a szegények borát
Üde, illatos nedű kényezteti a vendég torkát

Utamban hazafelé gyümölcsfa-árnyékos járdák
Sátorfedte sablonházak során
Tarka előkertek, szivárványban pompázó rózsák
Szinte mindenütt a kerítést karmoló kutyák

Lábam a völgynek visz s már látom a főutcát
Jobbomon sorakoznak a szépeplékű iskolák
Emitt a kezdet, mint mosolygós kisdiák
Amott már délcegen s hogy tudjam a matúrát

Még néhány lépés, egy újabb talány
Hová tűnt a kapu, hová tűnt a gyár
Hol teszik most üvegbe a lecsót, a barackot, az uborkát
Hol az a kerek kémény, s kettőkor miért nem dudál

Ez már csak a múlt, a jövőnk előttünk áll
Helyükön a boltok rengetegében, uszoda, orvos, képtár
Ez maradt, ezt hozta az új világ
De ki tudja, hogy mit szólna,
ha élne nagyapánk, nagyanyánk

No mindegy, gyerünk, tovább
Újra a hegyre fel, már csak vonszol a láb
Színesre pingált betonházakban megannyi szűk lakás
De otthon az is, a létünk tere
Család, fedél, biztonság

Hazaértem, itthon vagyok
Zárom az ajtót, kabát a fogason
Kedvesem csókját az erkélyen viszonzom
Fenn, a fák lombjai felett, szemem a távolba néz
Az alföld síkja felett szárnyal a gondolatom

Fohász

Ó egek kovácsa, kovácsok kovácsa
Védd meg a szívemet
Nyilaktól szenvedett
Veress rá ketrecet

Ó egek molnára, molnárok molnára
Tudod, hogy nem lehet, búzából kenyeret
Előbb kell lisztet, hát őröld a perceket
Adj nekem türelmet

Ó egek parasztja, parasztok parasztja
Ne szórd még magvaid
Várj vele tavaszig, a hó alatt elveszik
Szívem még temetik

Ó egek csikósa, csikósok csikósa
Zabolázd s nyergeljed
Tanítsd a lelkemet
De megtörni ne engedd

Ó egek szakácsa, szakácsok szakácsa
Főzzünk ki terveket
Mert álmokat kergetek
S ez így már nem mehet

Ó egek királya, királyok királya
Segítsd meg életem
Add hát, hogy jobb legyen
Hálámat ígérem s tartom, hogy így legyen

"Ó te kis asztalos
Fogadd meg tanácsom
Dolgozz, hogy meglegyen
Szeress, hogy szeressen
Kövessd, hogy kövessen
Öled, hogy öleljen
De figyeljed a tervidet
Ne engedd elveszzen"

Csak

Csak az időt kérem
Kérek még belőle
Hogy veled több legyen
Kérek még magamnak
Hogy legyen türelmem
Kérek még neked is
Mert tudom, így szebb lehet

Csak a fényt kérem
Kérek még belőle
Hogy lássam a szemekben
Kérek még magamnak
Hogy tisztuljon szemem
Kérek még neked is
Hogy lásd bennem

Csak a hangot kérem
Kérek még belőle
Hogy értsen meg istenem
Kérek még magamnak
Hogy ha kell, üvöltsem
Kérek még neked is
Mert adsz, és én élvezem

Csak a szót kérem
Kérek még belőle
Hogy tanítsák lelkemet
Kérek még magamnak
Hogy ismerd meg mi lettem
Kérek még neked is
Hogy mondhasd, s vidítsd szívem

Csak a csendet kérem
Kérek még belőle
Mert sok volt már felettem
Kérek még magamnak
Mert tudom, néha csak ezzel
Kérek még neked is
Mert így lehetsz türelemmel

Csak a szerelmet kérem
Kérek még belőle
Mert a világnak szebb kell
Kérek még magamnak
De kérem, hogy kisebb hévvel
Kérek még neked is
Kösd össze enyémmel

Az emlékek kertje

Egy ház áll a közepében
Márvány s beton gyűrűjében
Csengője nincs, egy harang a lárma
A betérőjét, a csendes bú várja

Gazdája sok és mindig más
Nem erénye a vendéglátás
Ha ott van, az ajtó mindig tárva
S ő, magas ágyán álmát alussza

Hideg is van, s a fény is kevés
A bútorzat is igen szerény
Két gyertya mellett, néhány szék
Mire ülöm, tán illetlenség

Padlóját a könny áztatja
Fényre pucolt cipő koptatja
Fala üres, csupasz, fehér
Ablak sincsen, csak a gyertyán a fény

De kinn, a május zöld színében
A déli nap melegében
Akác-illat édesében
Meleg szellő kellemében

Rideg kövek fogságában
Arany betűk a táblákban
Miket, mélyen belé véstek
Házaszám helyett, itt dátumok és nevek élnek

A szűk utcák közt, sáros sétány
Itt-ott virágban virító, vézna ágyás
Kő-kávákon kóro, százsám
Szélsodorta alvó gyertyák

Lángjuk helyett, emlékek égnek
Ellenállnak bármily nagy szélnek
Közülük is, csak a szépek maradtak
Kéretlen könnyek közt, lassan kopnak

Itt ért véget közös sétánk
Csendes imám szálljon hozzád
Itt, most, lakó lettél s én a vendég
Szeretlek!
Nem feledlek, jövők én még

Harkányi monda

Élt Harsánynál özvegy s lánya
Hírét vitte világ szája
Százak, ezrek nagy csodája
Őrizte is vén banyája

A szép Harkának nincsen párja
Gyémánt szeme ragyogása
A legvörösebb rózsa szája
Hajának harmat-selyemből szála

Volt kérője, garmadával
A fess legénykék, hossz' sorával
Türelmükben víg alázat
Kézzől kézre kilincset, zárat

És ott, a sorok egyik végén
Az ördög bújik meg, szerénykén
A válogatós lányra várva
Csendben marad kénes szája

Mikor elfogytak a kérők, rendre
S csak egy maradt a tarsolyzsebben
Patásunk, az alvilág vagánya
Igényt tart a legszebb lányra

Gyötrő gond ült, cseppnyi házra
Bajba került anya, s lánya
Szükség lenne nagy csodára
Hogy vinné el, magát a fránya

A lányát, hogy is menekítse
Ne kerüljön patás kézre
De a banyánknak sem kellett kölcsön
Hogy furmányos tervet öltson

Így szólt hát, a kérő előtt
Még ne örüljön idő előtt
Egy a feltétel, egyetlen egy
Lássuk ezzel az mire megy

Felszántva legyen a Harsány hegye
Minden sziklája és köve
S mire megszólal a kakas-torok
Nem hagyhat már ásónyomot

Az ördög nem szólt, nyelt egy nagyot
Értette a feladatot
Nekilátott tüsténkedve
Hat macska kellett, meg egy kecske

Egész éjjel folyt a szántás
Készültek az új barázdák
De banyánk álmát rémek járták
Kíváncsiságát csigázták

Az ágy melegét hűlve hagyta
Mert az ördög munkája izgatta
És látta, hogy az már majdnem kész
Újra kellett a csavaros ész

Kiötlött egy újabb tervet
A tyúkólba settenkedett
Felverte az alvó kakast
Megtépte a szép tollakat

Szegény pára fájón, riadtan
Rekedt hangján üvöltve siralmat
De oly hangosan, olyan harsány
Hogy félelmet ültet minden társán

Lett is így nagy riadalom
Kakasok közt, kora kánon
Az ördög fülét sem kerülte
Hallotta, de alig hitte

Munkája így végezetlen
Bosszúsága mérhetetlen
Szikrákat szórt vörös szeme
Ökölbe szorult mindkét keze

Dühét ekéje is bánta
Messze repült az éjszakába
S ahol az a földet érte
Villány hegye nőtt belőle

S hogy ne térjen haza sáros lábbal
Dobbantott is bocskorával
S hol arról föld lehullott
Ott Göntér és Siklós hegye áll most

A kudarc hozta szégyenében
Elbujdosott nagyon mélyre
Hol eltűnt a föld alatt
Ott most Harkány kénes vize fakad

Hogy így történt, a fene bánja
Megmenekült a banya lánya
Én meg itt áztatom magam
Villány borát üríti poharam

Vilcsek Adrienne

Kedves Verselőtársaim, Olvasóim!

Bemutatkoznom remélhetőleg már nem kell, mivel immár hetedik alkalommal szerepelek a Verselő antológia szerzői között, ezért inkább köszönetet mondanék a lehetőségért Komáromi Jánosnak, hogy a „virágcsokrot” évről évre én is színesíthetem.

Családunkban, barátaim körében már hagyományszámra megy, hogy a karácsonyi ajándékok között ott szerepel a Verselő antológia legfrissebb kötete. Mondhatnám, hogy elvárják tőlem az újabb Verselőt. Az idei kiadványban egy kicsit elkalandoztam a megszokott stílusomtól a rövid próza és a haiku irányába, remélem, hogy nem volt hiábavaló ez a kis kitérő.

Szeretettel kívánok jó szórakozást, feltöltődést minden kedves olvasónak és verselőnek!

Múló szerelem

Nincs szó, nincs hang,
csak az ölelés.
Csak a szomjas vágy,
csókokba feledkezés.
Könnyű a csend,
vágyaink remegők,
hangtalanul szállnak szívünkre.
Érintésünk végzetes áramütés,
ma még maga a lét,
de holnapra már a megsemmisülés.

nyár, szerelem

tombol a nyár,
tombol a szerelem
neved hangosan
dobol a szívemen
hol vagy, kedves?
merre jársz?
egyszer úgyis rám találsz
megérintesz
csendes éjjel,
nem látlak
de máris érzem
tombol a szerelem

Haikuk

Hallgasd a csendet
titkokat súg füledbe
ott a bölcsesség.

Nézz fel az égre
láthatod képmásodat
csillag vagy te is.

Hegyóriások
között bolyong a visszhang
önmagára vár.

Kötéltáncosok
a lét két pontja között
táncuk végtelen.

Vágtat az élet
a cél vajon merre van
szívedben lebeg.

Vándor vagy te is
nem ajándék az élet
utad küldetés.

Ne fájjon a múlt
ásd mélyre kínjaidat
jövődre figyelj.

Ha gyötör a félsz
hidd, hogy vannak szárnyaid
repülj messzire.

Aluljárók – Alul járók

Aluljárók bűzös gyomrában ásít a nyomor. Fejemet vállam közé húzva gyorsítom lépteimet, mintha így elháríthatnám a hangok, szagok támadását.

Mintha így összehúzódva láthatatlanná tudnék válni.

Nem akarok körülnézni, nem akarom látni azt, amit nem lehet nem észrevenni, nem akarom hallani azt, amit nem lehet nem meghallani, és nem akarom érezni azt, amit nem lehet nem érezni.

Nem, nem és nem!

Megpróbálom kizárni agyamból és érzékszerveim észlelő távolságából azt a képet, ami elém tolakszik, és közben dobol bennem a lelkiismeret furdalás a „NEM, NEM, NEM” miatt.

Mert úgy érzem, hogy az aluljárók világa önmagában is egy „NEM”! Emberek, akik nem élnek, csupán csak tenyésznek a lét perifériáján. Valamikor átkerültek ide, fentről a lentre.

Emberek, akik átcsúsztak azon a láthatatlan résen, ami a felső világ és az alsó, az aluljárók világa között van. Átcsúsztak, és már nem tudtak vissza-

kapaszkodni, vagy talán nem is akartak, mert nem volt miért, nem volt kiért, nem volt hogyan. S az alulrekedtek hiába szölongatják a felső világban mozgókat. Ki halkán, könnyörögve, ki részeg hangossággal, vagy a drog csalóka mámorából elővillanó bárgyú mosollyal.

Mi csak sietünk, legfeljebb egy – egy fémpénzt dobunk a kezüket nyújtogatók elé. Lelkiismeretem megnyugtatóására én is lehajolok, és egy százforintos érmét teszek a harmonikázó, arcát ápolatlan szakállerdőbe rejtő, meghatározhatatlan korú férfi sapkájába. Ránézek, de ő nem néz vissza rám. A kéregetők ritkán néznek az ember szemébe. Szégyellik koldus mivoltukat. Biccent egyet a fejével, és fújja tovább a keserédes dallamot, ki tudja hányadikat, ki tudja hányadszor. Adni akar valamit cserébe azért, amit eléje dobtak.

Én pedig akár a többi felsővilágban élő, tovább megyek, mert mennem kell, nézek, mert nézнем kell, hallok, mert hallanom kell, s érzek, mert éreznem kell.

Élek, mert élnem kell.

Még akkor is, ha az aluljárók bűzös gyomrából rám ordít a nyomor.....

Kedves Versírók, Alkotók, Olvasók!

Kilencedik éve ad teret a Verselő Antológia az alkotó emberek szavakba vagy képekbe öntött gondolatainak, érzéseinek.

A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná, látná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2017 részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőséget) a verseloantologia@gmail.com címre.

Megosztaná a megjelenés örömét? !

Az Info-Szponzor Kft. a már megszokott és népszerű Verselő Antológia és nyári antológia sorozata mellett 2015-ben először jelentette meg Kézen-fogva címmel új sorozatának első kötetét. Ebben a pályázók csoportokat, közösségeket alkotva jelenhettek meg. Nagyszülő-unoka, szülő-gyermek, házaspárok, szerelmespárok, barátok közösen mutathatták meg, hogy mit tudnak, milyen csodás alkotások kerülnek ki a kezük, a tolluk alól. Vannak itt versek, prózák, rajzok, festmények, fotók. Formátum: A/5, kemény-táblás, domború hátú.

A kiadvány sikerét látva 2017-ben is meghirdetjük a lehetőséget. Ha megosztaná mással is a megjelenés örömét, ne habozzon!

Jelezze már most a verseloantologia@gmail.com címen és amikor megjelenik azonnal küldjük a pályázati kiírást!

Együtt minden művészet
élvezetesebb!

Kedves Versírók, Alkotók!

Már hetedik alkalommal fog megjelenni 2017 nyarán tematikus antológiánk.

A rendkívül népszerű kötet A/5-ös formátumú, dupla-füles borítóval jelenik meg minden nyáron. Ez az antológiánk egy-egy témához bármilyen szálon kapcsolódó alkotásokat gyűjt össze.

Az eddig megjelent kötetek címe, ami egyben a téma megjelölése is: Együtt, Ünnepe, Idő, Fény és Árnyék, Tűz és Víz, Te és én.

Rendkívül változatos alkotások kerülnek a kötetekbe. Versek, prózák, fotók, rajzok, festmények.

Mindez tetszetős kiadásban, magas minőségben és kedvező áron.

Keresse, kövesse a legfrissebb híreket, lehetőségeket a kiadó honlapján:

<http://legyenkonyved.hu/>

Kedves Versírók, Alkotók!

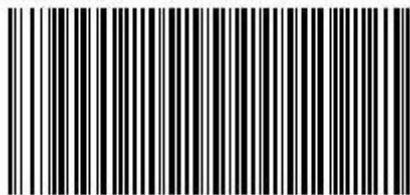
Az Info-Szponzor Kft. az antológiákl mellett további kötetek kiadásával is igyekszik színvonalas megjelenési lehetőséget biztosítani a művészet kedvelőinek. Mindezt a lehető legkedvezőbb áron!

Folyamatosan jelennek meg önálló szerzői kötetek is gondozásunkban. A nyomtatott kötetek mellé ajándékként biztosítjuk a lapozható Net-Kötetes megjelenést, de lehetőség van csak elektronikus megjelenésre is.

Net-Köteteink olcsó és színvonalas megjelenési lehetőséget biztosítanak akár a képzőművészeknek, fotóművészeknek is!

A legjobb ár/érték arányt itt találja!
Keresse, kövesse a legfrissebb híreket, lehetőségeket!

Mindent megtalál a kiadó honlapján:
<http://legyenkonyved.hu>

ISSN 2060-341X

Ambrus József

Bajziczné Panni

Bakos Bianka

Balogh Bea

(Heaven)

Bihary Zsoltné

Biró Jutka

Dr. Szikszay Péter

Fazekas Margit

(Szomorúfűz)

Fazekas Réka

Fuchs Gábor

Kis Krisztián Bálint

Kisháziné Vincze Julianna

Komáromi János

Kutasi Horváth Katalin

Lakatos Tibor

László Edit

Majoros-Jósvai Éva

Mária HS

MIHI

Mráz Erzsébet Irma

Nádassy József

Pákovics Bernadett

(Elisabeth L. Blake)

Szép Réka

Tóthné Telkes Csilla

Tulok Teréz

Varjú Zoltán

Vass Eszter

Vidákovics Csaba

Vilcsek Adrienne